

1821 - 1912
**Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (ΕΘΝΙΚΗ)
 ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ
 ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ**

Στη ζωή και των ατόμων και των εθνών συμβαίνουν ορισμένα γεγονότα - σταθμοί που κρίνουν το παρόν τους και διαμορφώνουν το μέλλον τους. Όταν τα γεγονότα

συνεχίζεται στη σελ. 7

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

**Ο «ΘΕΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ»
 ΔΙΑΛΟΓΟΣ**

♦ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ Κοινοβούλιο, επέλεξε αυτή τη φορά να ομιλήσει ο επίσκοπος Μεσσηνίας κ. Χρυσ. Σαββάτος. Και προσέθεσε άλλη μια επιτυχία στο πλούσιο ενεργητικό των διαλέξεών του. Βεβαίως την ομιλία

αυτή κάλλιστα θα μπορούσε να την εκφωνήσει κι ένας οποιοσδήποτε άλλ-

Γράφει
 ο Στυλ. Λαγουρός

συνεχίζεται στη σελ. 2

**ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
 ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ**

συνεχίζεται στη σελ. 6

**Ο 12ΧΡΟΝΟΣ
 ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ**

Ο νεώτερος υπαξιωματικός στην ιστορία των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων είναι ο Γεράσιμος Ραυτόπουλος ο οποίος γεννήθηκε το 1900 στο Φισκάρδο της Κεφαλονιάς.

Την περίοδο αυτή η Ελλάδα προσπαθούσε να βρει την ταυτότητά της, να συνέλθει από το ηχηρό χαστούκι του "ατυχούς πολέ-

συνεχίζεται στη σελ. 5

**ΜΕΓΑΛΗ
 ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΑ**

Μετά την δοξολογία στον μητροπολιτικό ναό του Αγίου Αχιλλείου για την Εθνική επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940, και μετά τα γλυκοφιλήματα μεταξύ δεσπότη

συνεχίζεται στη σελ. 2

ΥΨΑΤΙΚΑ

- ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ;
- «ΤΟΥΣ ΞΕΓΕΛΑΣΑΜΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥΣ»
- ΝΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΛΗΔΕΣ»...

συνέχεια στη σελ. 8

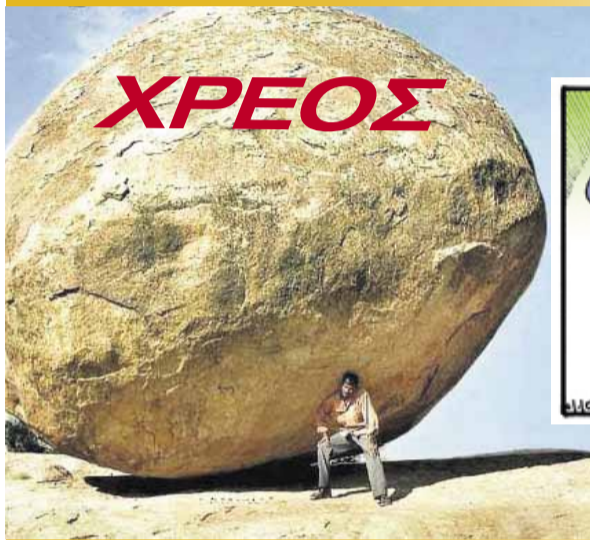
ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
 ΤΕΛΟΣ
 Ταχ. Γραφείο
 Κ.Κ. Λάρισα
 Αριθμός Άδειας
 061603

PRESS POST
 X+7
 PRESS POST

ΕΛΤΑ
 Hellenic Post

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΖ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 197 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
 ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

**ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΟ
 ΧΡΕΟΣ ΑΠΟ ΤΟ 1974 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ**

συνέχεια στη σελ. 4

**ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
 (26 Οκτωβρίου)**

Θεέ του Δημητρίου, βοήθει ημίν τοίς
 άμαρτωλοίς.

Στην εορτή του Αγ. Δημητρίου (26 Οκτωβρίου) χιλιάδες κόσμος εορτάζει. Εορτάζουν πολλά χωριά και πόλεις, γιατί τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ προσφιλῆ και ἀγαπητὰ ὀνόματα στήν Ὀρθοδοξία.

+Μ. Φλωρίνης
 Αυγ. Κανιώτου

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Δημήτριος, ἀδελφοί μου, καλόγερος; Ὁχι. Τί ἦταν, παπᾶς και δε-

συνεχίζεται στη σελ. 7

ΝΑΪΤΕΣ ΙΠΠΟΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝ ΚΡΥΠΤΩ

συνέχεια από
 το προηγούμενο φύλλο

Στην πρώτη αυτή «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ ΤΟΥ ΝΑΟΥ» ειπώθηκαν πολλά... Εκεί όμως που εστίασαν την προσοχή τους ήταν, η «ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ» του 2000 και οι βασικοί άξονες τριών ζητημάτων:

Α) Αποτελεί ανάγκη το άνοιγμα προς την κοινωνία και πρέπει οπωσδήποτε να επιτευχθεί «επανασύ-

Ο Βελεστίνου
 Δαμασκηνός - φίλος
 του Ιγνατίου Λάρισας
 που έρχεται τακτικά
 στην πόλη μας για
 να μας «σώσει» - σε
 τελετή των Ναϊτών.
 Είναι τυχαίο που
 έγινε δεσπότης;

σφιγξη» των σχέσεών τους με την εκκλησία κατά το πρότυπο της «ομαλοποίησης» των σχέσεων μασονίας - Βατικανού, που είχε ήδη γίνει τη δεκαετία του 1960, όταν ο τότε Πάπας Ιωάννης 23ος έριξε τους τόνους έναντι της μασονίας...

Β) Επιβάλλεται ο «εκδημοκρατισμός» των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης και η προσχώρησή τους στο ΝΑΤΟ (που τελικά επιτεύχθηκε!).

συνεχίζεται στη σελ. 3

**ΤΑ ΔΥΟ "ΟΧΙ"
 ΤΗΣ ΕΠΟΠΟΪΑΣ 1940-1941**

"Αυτό κρατάει ανάλαφρο μεσ' την ανεμοζάλη το από του κόσμου τη βοή πρεσβυτικό κεφάλι, αυτό το λόγο θα σας πω, δεν έχω άλλο κανένα: Μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του Εικοσιένα".

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

συνεχίζεται στη σελ. 5

ΞΕΠΟΥΠΟΥΛΙΑΣΜΑ

Ορθόδοξε Ελληνικό λαέ! Έχεις ιερό καθήκον ν' ακούσης τις παρακάτω ωμές αλήθειες και ν' αγωνισθής με όλα τα νόμιμα μέσα για να πατάξης επί τέλους την κακοήθεια που διαλύει την Εκκλησία σου, και θα διαλύσει και το Έθνος σου και την οικογένεια και τα πάντα. Και να μη σκανδαλισθής απ' όσα

θ' ακούσης. Γιατί άλλο πράγμα είνε η Θρησκεία, και άλλο οι εκπρόσωποι της Θρησκείας. Πολλοί εκπρόσωποι μπορεί να είνε ανάξιοι. Αλλά η Θρησκεία είνε αξία και αγία και υψίστη υπόθεση. Και οφείλεις για τη Θρησκεία σου ν' αγωνισθής με ζήλο και με πάθος. Αλλιώς θα θεωρηθής και συ λαός ανάξιος,

συνεχίζεται στη σελ. 2

LIBERATION:» Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΑΝ ΚΑΙ ΧΤΥΠΗΜΕΝΟΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ, ΠΑΝΤΑ ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ!»!

«Ο Έλληνας δεν χορεύει και δεν θα χορέψει ποτέ στο ένα πόδι, ούτε θα σκύψει δουλικά, ανεξάρτητα από τα καθεστώτα που θέλουν να του επιβάλουν. Χορεύει με τα χέρια του, σαν να θέλει να πετάξει προς τα αστέρια. Γράφει στους τοίχους αυτό που θα του άρεσε να διαβάσει κάπου αλλού. Κάιει μια τράπεζα όταν δεν του αφήνουν πλέον την πολυτέλεια να ψήσει στην παραδοσιακή του ψησταριά. Ο Έλληνας είναι τόσο ζωντανός, όσο η ιδεολογία της απειλής θανάσιμη. Και ο Έλληνας αν και χτυπημένος μέχρι θανάτου, στο τέλος πάντα σηκώνεται.

Ναι, η Ευρώπη της οικονομίας ήθελε να δημιουργήσει ένα παράδειγμα. Αλλά μες τον εκνευρισμό της να χτυπήσει τη χώρα που φαινόταν η πιο αδύναμη στη ευρωζώνη, μέσα στην υπερβολική της βία, η μάσκα της έπεσε. Είναι τώρα περισσότερο από ποτέ, η ώρα να καταδείξουμε το αληθινό της πρόσωπο: αυτό του ολοκληρωτισμού. Γιατί πρόκειται πραγματικά περί αυτού. Και υπάρχει μόνο μία

απάντηση στον ολοκληρωτισμό: ο αγώνας, επίμονος και ανυποχώρητος, μέχρι τη μάχη, αν χρειαστεί, καθώς διακυβεύεται η ίδια η ύπαρξη. Έχουμε έναν κόσμο, μια ζωή, και αξίες να υπερασπιστούμε. Παντού στους δρόμους, είναι τα αδέρφια μας, οι αδελφές μας, τα παιδιά μας, οι γονείς μας, οι οποίοι έχουν πληγεί μπροστά στα μάτια μας, ακόμα και αν είναι μακριά. Πεινάμε, κρυώνουμε και πονάμε μαζί τους,

Όλα τα χτυπήματα που δέχονται μας τραυματίζουν εξίσου. Κάθε παιδί στην Ελλάδα που λιποθυμά στο σχολείο του, μας καλεί στην αγανάκτηση και στην εξέγερση. Για τους Έλληνες, είναι καιρός να πούνε όχι, και για όλους εμάς, ήρθε ο καιρός να τους υποστηρίξουμε. Επειδή ο ελληνικός λαός σήμερα ηγείται της μάχης κατά του οικονομικού ολοκληρωτισμού, που καταστρέφει παντού τη δημοκρατία, απειλεί την καθημερινή επιβίωση, διαδίδει την απόγνωση, τον φόβο και την αποχαίνωση μέσα από έναν πόλεμο όλων εναντίον όλων...»

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ο «ΘΕΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ» ΔΙΑΛΟΓΟΣ

συνέχεια από την 1η σελίδα

λος εκπρόσωπος ομογενοποιημένου θρησκευόμενου.

♦ Η «ΛΑΜΠΡΗ» αυτή ομιλία του κ. Χρυσ. Σαββάτου, σημαίνει ότι εφ' όσον εκπροσωπούσε την Ορθόδοξη Ελλαδική Εκκλησία, η Εκκλησία αυτή νοσεί βαθύτατα και έχει ανάγκη να εισαχθεί στην εντατική για θεραπεία από την... μεσσηνιακή αναίμια!

♦ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Μεσσηνίας υποστήριξε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ότι «μόνο με το διάλογο θα πετύχουμε την ειρηνική συμβίωση», ο οποίος «...είναι ο μόνος παράγοντας που θεμελιώνει τη συνεργασία μεταξύ των διαφορετικών θρησκειών και θρησκευτικών Πολιτισμών».

♦ ΤΟ ΟΤΙ ο επίσκοπος κ. Χρυσ. Σαββάτος μίλησε στο παρδαλό Ευρωκοινοβούλιο έχοντας μια μικρή δικαιολογία να τους συγχύσει περισσότερο από όσο είναι συγχυσμένοι, αυτό δεν τον αμνηστεύει. Ο επίσκοπος κ. Χρυσ. Σαββάτος αφού επέλεξε να ομιλήσει στον χώρο αυτό, έπρεπε να ομιλήσει ως ορθόδοξος χριστιανός επίσκοπος και όχι ως μεταπράτης της Νέας Εποχής ή ο,τιδήποτε άλλο..

♦ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ της ομιλίας του προσφέρεται ευχερώς για να απορεί κάποιος, ποιος ο σκοπός αυτής της ομιλίας; Κρίμα, που ο επίσκοπος κ. Χρυσ. Σαββάτος, έχασε μια μοναδική ευκαιρία να ομολογήσει Χριστόν, την πηγή της Μόνης Αλήθειας και όχι την «πανθησκεία» της παγκοσμιοποιημένης Βαβυλωνίας.

♦ ΤΟ ΒΑΡΥΓΔΟΥΠΟ θέμα της ομιλίας του ήταν «Οι θρησκείες και οι Εκκλησίες, παράγοντες ειρήνης, καταλλαγής και αλληλεγγύης» και απ' αυτή την βάση, **θεώρησε ως πρωταρχικό παράγοντα** «ειρήνης και καταλλαγής» τον «διάλογο μεταξύ των θρησκειών και κοινωνιών». (!)

♦ ΚΑΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ: «Μέσα από αυτήν λοιπόν την διαλεκτική διαδικασία το αξιολογικό ερώτημα πλέον δεν είναι ποιος Πολιτισμός, ποια Εκκλησία, ή ποια Θρησκεία είναι ορθή στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, αλλά πώς, και ποιες λύσεις μπορούν να προτείνουν έμπρακτα στο αδιέξοδο των σημερινών σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων αλλά και μεταξύ τους σε μία διαλεκτική με την κοινωνία» (!)

♦ ΔΗΛΑΔΗ αν καταλάβαμε καλά, το «Εγώ είμι η Αλήθεια και η ζωή» έστω και αν είναι ορθό, δεν βαρύνει στον Παγκόσμιο Διάλογο αλλά μόνον ο τελευταίος θα οδηγήσει στην... ειρήνη και στην καταλλαγή του κόσμου...; **Ο αληθινός Θεός των χριστιανών δεν επαρκεί πλέον «στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον» γι' αυτό και εξορίζεται στα αζήτητα και θεοποιείται ο... Διάλογος ως νέος... σωτήρας του κόσμου** (!)

♦ Η ΜΟΝΗ αναφορά στον «εξορισμένο» Θεό, από την πεντασέλιδη ομιλία του κ. Χρυσ. Σαββάτου, αναφέρεται στο τέλος, όταν χαρακτηρίζει τον θεοποιημένο «Διάλογο» του ως «δώρον Θεού». Πάλι καλά.

Αλλά τίνος «Θεού»; τίνος «Δώρον»; Του «θεού» Διαλόγου με τους «θεούς» της Πανθησκείας;

ΤΟΥ «ΠΑΧΒΕ» των Σιωνιστών, υπονομευτών της παγκόσμιας τάξης και θανάσιμων εχθρών των ορθοδόξων χριστιανών;

ΤΟΥ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΟΣ» της Στοάς των τεκτόνων, που όπως λέγεται και «επίσκοποι» είναι μέλη της;

ΤΟΥ «ΑΛΛΑΧ» των ισλαμιστών, της Αλ Κάιντα, των ταλιμπάν, των σιιτών, των σουνιτών, που προσφέρουν σαν λύση την επικράτηση της Τζιχάντ και θάνατος στους άπιστους χριστιανούς;

ΤΟΥ «ΒΟΥΔΑ», της νιρβάνα και της απραξίας και του μίσους για τη ζωή;

ΤΟΥ «ΘΕΟΥ» των ολυμπίων θεών της δωδεκαθεϊτισσας θρησκείας των «Ελλήνων» νεοπαγανιστών;

ΤΟΥ «ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΟΣ» θεοποιημένου

πάπα επικυρίαρχου πασών των... θρησκειών και αυτοκρατοριών;

ΤΟΥ «ΘΕΟΥ» της Παγκόσμιας Διακυβέρνησης των σκοτεινών δυνάμεων του εωσφόρου του σκότους;

ΤΟΥ «ΘΕΟΥ» των νεοναζι γερμανοαμερικανών τοκογλύφων απάνθρωπων, των λαών γενοκτόνων;

ΤΟΥ «ΘΕΟΥ» των διαβολικών σατανιστών και της μαύρης μαγείας των πυρομανών;

ΤΟΥ «ΘΕΟΥ» των μορμών και των συν αυτοίς 2000 και πλέον ομάδων-σεκτών, της αμερικανικής παραφροσύνης;

ΤΟΥ «ΘΕΟΥ» της σκοτεινής Λέσχης Μπίντελμπεργκ;

ΤΙΝΟΣ «ΘΕΟΥ» από όλους αυτούς τους «θεούς» και άλλους τόσους δώρον είναι, επιτέλους, ο «Διάλογος της καταλλαγής»;

♦ ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ο ίδιος μίαν απάντηση στα πολλαπλά ερωτήματα που ανακύπτουν από την ομιλία του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ο επίσκοπος Μεσσηνίας κ. Χρυσ. Σαββάτος, τον παραπέμπουμε στο βιβλίο του Αγίου Νικολάου Βελιμιροβίτς «Αργά βαδίζει ο Χριστός» (Εκδ. Εν Πλω, Αθήνα 2012) για να διαπιστώσει πόσο υπομονητικός είναι Αυτός που δεν βιάζεται να ανεβεί και να ξεπεράσει βουνά και χαράδρες **αποστασίας**, απέραντες ερήμους καυτής άμμου **απιστίας, αποκλίσεων και ντροπής**, σαν αυτές που «ορθόδοξοι επίσκοποι» και λοιποί «εκκλησιαστικοί», ομογενοποιημένοι πανθηρσκειακοί, οικουμενιστές, **δεν διατάζουν, ως «λύκοι βαρείς»**, να συγχύζουν κατασπαράζοντας το ποίμνιο του Χριστού!

♦ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μεσσηνίας κ. Χρυσ. Σαββάτος, ατύχησε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκθέτοντας την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, **και ως εκ τούτου η Ι. Σύνοδος έχει υποχρέωση να του ζητήσει εξηγήσεις και να αφήσει κατά μέρος το «φιλάδελφον»** (!)

«Χρ. Βιβλιογραφία

ΞΕΠΟΥΠΟΥΛΙΑΣΜΑ

συνέχεια από την 1η σελίδα

γιατί ανέχεσαι το καθεστώς της φαυλοκρατίας, ενώ μπορείς να το πολεμήσεις και να το σαρώσης με τη βοή σου.

Έλληνες αδελφοί! Η Εκκλησία του Χριστού δοκιμάζεται φρικτά. Οι δεσποτάδες, εκτός ολίγων, βγήκαν απ' τα όρια. Οι δεσποτάδες το παράκαναν! Δεν σέβονται τίποτε, δεν ντρέπονται τίποτε, δεν υπολογίζουν τίποτε. Έγιναν ασεβείς και αναισχυντοι και ασύδοτοι πέρα για πέρα. Έγιναν η πλέον προνομιούχος τάξη, με προνόμια μεσαιωνικά. Έγιναν γκάστα. Έγιναν μαχαραγιάδες. Μιλάνε για Χριστό, και θησαυρίζουν χρυσό. Λεφτά από δω, λεφτά από κει, λεφτά, λεφτά, λεφτά! Συνεχώς μαζεύουν λεφτά, συνεχώς τσεπώνουν, τσεπώνουν από δω, τσεπώνουν από κει, κολυμπάνε στα λεφτά, και λεφτά δεν χορταίνουν. Ο Άδης μπορεί να χορτάσει, αλλ' αυτοί δεν χορταίνουν. Έγιναν τα πλέον φιλάργυρα οντά του κόσμου. Ιούδες, και χειρότεροι Ιούδα. Κάθε δεσπότης εσοδεύει 2.000 ευρώ από μισθούς και επιπλέον 2.000 - 4.000 - 6.000 και παραπάνω τον μήνα από «φιλοδωρήματα»! Μιλάνε για ακτημοσύνη, και έχουν μέγαρο και πολυκατοικίες. Μιλάνε για απλότητα, και κινούνται με απαστράπτουσες αφορολόγητες λιμουζίνες. Μιλάνε για λιτότητα, και ζουν ζωή Σαρδαναπάλων και πληθύνουν καθημερινώς τα σκάνδαλα (όχι όλοι). Μιλάνε για ταπεινότητα, και έχουν γίνει οι χειρότεροι τύραννοι, που χαστουκίζουν τους παπάδες μέσα στα ιερά θυσιαστήρια και στέλνουν τον χωροφύλακα και τους τσουβαλιάζουν και τους εκσφενδονίζουν από μητρόπολη σε μητρόπολη μόλις τολμήσουν να φέρουν και την παραμικρή αντίρρηση. Ζητούν τυφλή υπακοή απ' τους άλλους, και αυτοί ποδοπατούν κατά τον πλέον αναισχυντο τρόπο ανθρώπινους και θείους νόμους.

Οι δεσποτάδες, με τα απαράδεκτα προνόμια που τους έδωσε το Κράτος και με όλο το εξωτερικό κοσμικό μεγαλείο, παρουσιάζονται ανάμεσα στον άλλο κληρο και λαό σαν τα υπερήφανα εκείνα παγώνια με την αηδή φωνή που ανοίγουν τα φτερά τους και επιδεικνύουν τα χρώματά τους, και σαν τους ανοήτους εκείνους πετεινούς, που ανεβαίνουν στην καμινάδα και κτυπούν τα φτερά τους και διαλαλούν τη νίκη τους πάνω στον ορνιθώνα!

Αλλ' έφθασεν η ώρα της οργής του Θεού και του λαού. Το Κράτος έδωσε τα προνόμια και το Κράτος θα τα αφαιρέσει. Η εποχή μας είναι εποχή δημοκρατικών ιδεών, και δεν μπορεί ν' ανεχθή τον μαχαραγιαδισμό των δεσποτάδων. Το Κράτος θα ξεπουπουλιάσει τα παγώνια και τα πετεινάκια και θα δείξει όλη τη γυμνότητά τους μπροστά στον Ελληνικό λαό. Το Κράτος θα μαθήσει τα χρυσά φτερά των δεσποτάδων, τις μεγάλες δηλαδή και πλούσιες απολαυές, και θα τους κάμη, θέλοντας και μη, πτωχούς και ακτήμονες, όπως ήταν και ο Ναζωραίος,

Το Κράτος θα πη: 'Όχι πλέον λεφτά από πιστοποιητικά. 'Όχι λεφτά από γάμους και διαζύγια. 'Όχι λεφτά από κηδείες και μνημόσυνα. 'Όχι λεφτά από τρισάγια. 'Όχι λεφτά από τους πεθαμένους! 'Όχι λεφτά από αρχιερατικές λειτουργίες. 'Όχι λεφτά από εγκαινία. 'Όχι λεφτά από ναούς και μοναστήρια και προσκυνήματα. 'Όχι πλέον ανεξέλεγκτα τα ιερά ταμεία και κλοπή του Ιερού χρήματος. Αλλά «δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε» εις τον λαόν την Χάριν του Θεού.

Αυτά τα μέτρα, τα ηρωικά και σωτήρια, όταν λάβη το Κράτος και απογυμνώσει τους δεσποτάδες απ' τις ολικές απολαυές και τα κοσμικά μεγαλεία και τα αντικανονικά και τυραννικά δικαιώματα που έχουν σήμερα πάνω στον «κατώτερο» κληρο, τότε, ώ τότε! Κανείς φιλάργυρος, κανείς υπερήφανος και κενόδοξος, κανείς άπιστος και ασεβής δεν θα ορέγεται να γίνη επίσκοπος. Αλλά επίσκοποι θα γίνονται μόνον όσοι πιστεύουν στο Θεό και αγαπούν την ταπεινότητα, την ακτημοσύνη και την αυταπάρνηση που δίδαξε και εφήρμοσεν ο Εσταυρωμένος Χριστός.

Ορθόδοξε Ελληνική Λαέ! Φώναξε με όλη τη δύναμη της ψυχής σου να πέση η δεσποτοκρατία. Έλεγξε, κραύγασε, αποδοκίμασε με «αίσχος!» και «ανάξιος!» τους αναξίους δεσποτάδες που εκλέγουν ή εκλέγονται και χειροτονούνται παρανόμως και αντικανονικώς. Φιλότιμε Ελληνική Λαέ! Οι στιγμές είναι ιστορικές. Αναλογίσου τις ευθύνες σου. Αν δεχθής και χειροκροτήσης τους παρανόμους και τους αφήσης να καθήσουν στον σβέρκο σου, τότε θα είσαι άξιος της τύχης σου και δεν θα έχης κανένα δικαίωμα να παραπονήσαι για την κατάπτωση της Εκκλησίας. Θα είσαι και συ συνένοχος. Αν όμως αντιδράσης, και διαφωτίσης, και διαμαρτυρηθής, και ελέγξης, και αποδοκίμασης, και αξιώσης να παταχθούν οι παράνομοι και ν' ανεβούν στους θρόνους οι άξιοι, αυτοί που εργάζονται με αυταπάρνηση για την Εκκλησία, και δεν κολακεύουν και δεν παρακαλούν ποτέ να γίνουν δεσποτάδες, γιατί έχουν επάνω τους αξιοπρέπεια και δεν είναι σαν τα γλοιώδη υποκείμενα, αν έτσι πράξης, ευγενική λαέ της Ελλάδος, τότε θα έχης πράξει το πιο ιερό καθήκον, και θα έχης την ευτυχία να καυχάσαι και να λέγης: Αγωνιστήκαμε και επαναφέραμε την Εκκλησία μας στο ύψος της. Αγωνιστήκαμε και ανεβάσαμε στους θρόνους δεσποτάδες όπως τους θέλει ο Θεός!

Τιμή και δόξα σ' όσους θ' αγωνισθούν για την τιμή και την δόξα της Εκκλησίας, και όχι μόνο για τα υλικά συμφέροντά τους, και όχι μόνο για την ψυχούλα τους... 'Όποιο στόμα μπορεί να φωνάξει για το καλό της Εκκλησίας και δεν φωνάζει, είναι στόμα ένοχο ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Καθένας ας πράξη το καθήκον του.

συνέχεια από την 1η σελίδα

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

και πολιτικών αρχόντων, κατευθύνθηκαν στο μνημείο του Αγνώστου στρατιώτη για την επιμνημόσυνη δέηση και την κατάθεση στεφάνων, περνώντας μπροστά από την συγκέντρωση των Αγωνιζόμενων. Τότε κάποια άτομα φώναξαν: «**Κύριε Μάξιμε (Χαρακόπουλε), κύριε Κέλλα (βουλευτής) από τη μια μεριά πάτε στην Εκκλησία και από την άλλη ψηφίζετε την κατάργηση της αργίας της Κυριακής!**». Ο υπουργός κ. Χαρακόπουλος (εκπρόσωπος της κυβέρνησης), ο εμφανιζόμενος δημόσια ως θερμός χριστιανός, σταμάτησε, και γυρίζοντας προς τους συγκεντρωμένους, είπε: «**Εσείς, σαν καλοί χριστιανοί, να μην εφαρμόσετε τον νόμο, και μην πάτε την Κυριακή να ψωνίσετε!**». Άλλος φώναξε: «**Εκτελείτε πιστά τις εντολές των αφεντίων σας... αδιαφορώντας για το θέλημα του λαού.**». Από πίσω ακολουθούσε ο δεσπότης Ιγνάτιος με μια κουστωδία παπάδων και ακούγοντας τις αποδοκιμασίες κουνούσε το κε-

φάλι δείχνοντας την αντίθεσή του προς εμάς που καταδικάζαμε το νέο νόμο ως εγκληματικό κατά της Ορθοδοξίας. Αυτά ας τα έχουν υπόψη εκείνοι που πήραν τις ευλογίες του δεσπότη για την έκδοση και διανομή του φυλλαδίου που κυκλοφόρησαν. Αρκετοί από τους «επισήμους» και μη, που συμφωνούν με τις διαμαρτυρίες μας διερωτήθηκαν, γιατί, τα ΜΜΕ, ενώ ήταν παρόντα αποσιώπησαν το γεγονός;

ΛΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 197
ΚΩΔ. ΥΠ. 1603

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

Ιδιοκτήτης - Εκδότης
- Διευθυντής

Τριαντάφυλλος Ι. Τσιολόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών, Τ.Κ.

41221 Λάρισα

Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

ΝΑΪΤΕΣ ΙΠΠΟΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝ ΚΡΥΠΤΩ

συνέχεια από την 1η σελίδα

Γ) Πρέπει οπωσδήποτε να γίνουν αλλαγές στη Μεσοποταμία και την ευρύτερη περιοχή του Περσικού κόλπου! Οι επανδρωμένοι Ναΐτες έκαναν λόγο για... «νέα σταυροφορία» κατά του αναδυόμενου Ισλάμ της Ανατολής.

Στη συνέχεια ακολούθησε η ομιλία του Ευστάθιου Λιακόπουλου με θέμα: «ΟΙ ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ, Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ και οι ΙΠΠΟΤΕΣ», όπου έθεσε σε γενικές γραμμές τις βάσεις της διαχρονικής φιλοσοφίας των Ναϊτών Ιπποτών. Ανέλυσε στοιχεία (κατά τον ίδιο), που είχε ο ιπποτισμός διαμέσου των αιώνων, παρμένα από την μυθολογική ελληνική παράδοση και τον χριστιανισμό μέχρι τον ευρωπαϊκό μεσαιωνικό ιπποτισμό και τόνισε την αναγκαιότητα αναγέννησής του σε σύγχρονο πλαίσιο.

Απ' όσα συζητήσαν στην διάρκεια αυτού του «μαγικού» τριημέρου στη Ρόδο σχεδόν όλα πραγματώθηκαν. Είναι σύμπτωση ή αποτελεί οργανωμένο σχέδιο που οι Ναΐτες απλώς το ανακοίνωναν;

ΠΡΩΤΟΣ ΑΞΟΝΑΣ

Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Πέτρος έθεσε υπό την αιγίδα του Τάγμα των Ιπποτών. Δημοσίευμα δε (2-4-1998) παρουσιάζει τον ίδιο να απονέμει τίτλους στους νέους Ιππότες κατά την τέλεση, ειδικής τελετής στον Ναυτικό Όμιλο του Πειραιά. Μεταξύ αυτών που πήραν τον τίτλο ήταν και τρεις Λαρισαίοι (ο ένας ήταν από τους σκληρούς διώκτες του μητροπολίτη Θεολόγου).

Κατά τακτά χρονικά διαστήματα και σε διάφορες τελετές βλέπουμε να παρευρίσκεται και κάποιοι ιερωμένους τους με εγκόλπιο και σταυρό φορτωμένους. Δεν γνωρίζουμε όμως εάν ήταν «αληθινός» ή αν υπήρξε κάποια αντίδραση εκ μέρους της Εκκλησίας.

Μείναμε εμβρόντητοι όταν διαβάσαμε στο ιντερνέτ (ieionima.gr): «οι σχέσεις του αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου με το Τάγμα των Ναϊτών χρονολογούνται από το 2009, την εποχή δηλαδή που τιμήθηκε με τον **Αστέρα του Τάγματος των Ναϊτών** (τί κρίμα, ιερωμένος να βάζει τον αστέρα πάνω από τον σταυρό του Κυρίου!) και παρέλαβε την **επιπαγή των 1000 δολαρίων, ως πρώτη δόση**, για τα έργα επισκευής του Καθεδρικού Ναού...». Στο ίδιο δημοσίευμα διαβάζουμε ακόμη: «ο Μακαριότατος έδωσε εντολή στον **μητροπολίτη Μαραθώνος κ. Μελίτωνα** να παραστεί ως εκπρόσωπός του σε «τελετή περικοσμής των Νέων Ιπποτών».

Στο περιοδικό «ΝΑΪΤΙΚΑ ΝΕΑ» (Ιαν. – Μάρτιος 2010 στην τέταρτη σελίδα) διαβάζουμε:

«Στις 27 Νοεμβρίου, ημέρα Παρασκευή, ο Μέγας Διοικητής του Παγκοσμίου Τάγματος, Στρατηγός PATRIC E. REA, συνοδευόμενος από τον Μεγάλο Προκαθήμενο Σ.Κ., τον Μεγάλο Καγκελάριο Δ.Τ., τον Διοικητή Αθηνών Σ.Κ., και τον Υπεύθυνο Δημοσίων Σχέσεων Γ.Π., επισκέφθηκαν εθιμοτυπικώς τον Μακαριότατο αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο τον Β΄. Και παρακάτω συνεχίζει:

«Ο Στρατηγός Μέγας Διοικητής ενημέρωσε τον Μακαριότατο για το Διεθνές Τάγμα των Ιπποτών του ναού των Ιεροσολύμων και το φιλανθρωπικό έργο που επιτελεί. Έτσι αναπτύχθηκε η σύσφιξη των σχέσεων των δύο πλευρών... Ο Μακαριότατος Αρχιεπίσκοπος ευχαρίστησε τον Στρατηγό Μεγάλο Διοικητή για την ευγενική προσφορά – 1000 δολάρια – και έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για το Τάγμα...». Στην συνέχεια έγινε η απονομή του ΑΣΤΕΡΑ του ΤΑΓΜΑΤΟΣ από τον Στρατηγό στον Μακαριότατο και αναγνώσθηκε το σχετικό «ΔΙΠΛΩΜΑ ΑΠΟΝΟΜΗΣ».

Ένα δημοσίευμα, στις αρχές του 2011, της εφημερίδας «ΔΡΑΣΙΣ» της Ρόδου έρχεται να ταραξεί τον εφησυχασμό και

να δημιουργήσει προβληματισμούς. Η εφημερίδα μέσα σε πλαίσιο έγγραφου: «Κάτω από άκρα μυστικότητα ο επικεφαλής του Στρατιωτικού Τάγματος του Ναού της Ιεροσολύμων (Ναΐτες Ιππότες) επισκέφθηκε τον **Μητροπολίτη Ρόδου Κύριλλο**.

Κίνητρό του, όπως ανέφερε στη συνάντηση που είχε με τον Ιεράρχη, είναι η «επανεένωση όλων των ιπποτικών Ταγμάτων σε μια Παγκόσμια Ομοσπονδιακή Ένωση» με σκοπό τη μόνιμη παρουσία τους στη Ρόδο, στα βήματα των δικών τους «προδρόμων πατεράδων...».

Κατά την συνάντηση με τον κ. Κύριλλο, η οποία, κατά πληροφορίες, έγινε παρουσία του νομικού εκπροσώπου των «Ιπποτών» και οικονομικών παραγόντων, ο επικεφαλής των «Ιπποτών» αποκάλυψε τα φιλόδοξα σχέδιά του για τη Ρόδο.

Τι κρίμα! ο Πατριάρχης να αποδέχεται τα «διάσημα» των Ναϊτών! Να τα θεωρεί άραγε ανώτερα από τα εγκόλπια και το σταυρό του Κυρίου;

Συγκεκριμένα ανακοίνωσε ότι στις προθέσεις του, με την ίδρυση της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Επανεένωσης των Ιπποτών, είναι η δημιουργία ενός ιπποτικού χωριού.

Το **χωριό των Ιπποτών** έχει επιλεγεί να κτιστεί στην ευρύτερη περιοχή της Λαχάνιας, όπου η Εκκλησία της Ρόδου διατηρεί ακόμα μεγάλες εκτάσεις. Σύμφωνα με τα σχέδια που παρουσιάστηκαν προτίθενται να ανεγείρουν 600 περίπου μονοκατοικίες, συνεδριακό κέντρο, μονάδα νοσοκομειακή για την παροχή πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας περίθαλψης, γηροκομείο και διάφορα άλλα κέντρα κοινωφελούς σημασίας...

Ωστόσο, σύμφωνα με τις πληροφορίες, ο Μητροπολίτης Ρόδου επιφυλάχθηκε να απαντήσει, διευκρινίζοντας ότι το ζήτημα της παραχώρησης των ακινήτων ξεφεύγει της αρμοδιότητάς του, με την επισήμανση ότι «αρμόδιο να αποφασίσει είναι το Πατριαρχείο» (εφ. «Η Δράσις» Κώστας Λαμπρινός).

Στην συνέχεια βλέπουμε να πραγματοποιούν «προσκυνηματική **επίσκεψη στο Οικουμενικό Πατριαρχείο**» πολυπληθή μέλη του «Κυρίαρχου Ιπποτικού Τάγματος του Ναού των Ιεροσολύμων», με επικεφαλής τον Εθνικό Διοικητή του Τάγματος στην Ελλάδα Παύλο Τσολακιάν.

Σε ανάμνηση της επίσκεψης αυτής προσέφεραν στον πατριάρχη κασετίνα με τα διάσημα του Τάγματος των Ιπποτών του Ιερού Ναού των Ιεροσολύμων. Επίσης προσφέρθηκε το ειδικό αναμνηστικό μετάλλιο που έφερε την προσωπογραφία του Πατριάρχη Βαρθολομαίου και έχει ως τίτλο «Προσκύνημα Αγάπης».

Ήταν όμως προσκύνημα αγάπης;;

Πραγματοποιείται **επίσκεψη Ναϊτών στον αρχιεπίσκοπο** και ακολουθεί δελτίο τύπου που αναφέρει: «... Επιθυμώ να σας ενημερώσω, ότι την Τετάρτη 22/2/2012 και ώρα 12:30 πραγματοποιήθηκε 45λεπτη συνάντηση της ηγεσίας του Υπάτου Συμβουλίου της Μεγάλης Επικράτειας της Ελλάδος με τον Προκαθήμενο της Ελλαδικής Εκκλησίας Μακαριότατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών...».

Ένας φίλος και συνεργάτης του αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου, ο τιτουλάριος μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός Καζανάκης – έρχεται τακτικά στη Λάρισα

να μας «φωτίσει» – προσκλήθηκε από τους Ναΐτες να παραστεί σε τελετή «εισδοχής νέων δοκίμων Αρχοντιστών Ιπποτών και ακολούθων των Διοικήσεων Αθηνών και Πειραιώς του Κυρίαρχου Ιπποτικού Τάγματος του ναού των Ιεροσολύμων» και να ευλογήσει (!) τα νέα μέλη του τάγματος των Ιπποτών.

Ο δέσποτας αποδέχθηκε την πρόσκληση – αδιάφυστος μάρτυρας της τελετής μνήσης η παρούσα δημοσιευμένη φωτογραφία – συνοδευόμενος από δύο αρχιμανδρίτες της Αρχιεπισκοπής. Μετά τον σάλο που δημιουργήθηκε, ο δεσπότης Δαμασκηνός δήλωσε ότι ήταν «ανημέρωτος» ως προς το τί ήταν οι Ναΐτες! Αν ήταν δυνατόν! Και ο αρχιεπίσκοπος προτίμησε, αντί απαντήσεως στη δημόσια αυτή καταγγελία, την ένοχη σιωπή!!!

Ο δημοσιογράφος Διονύσιος Μακρής αγανακτισμένος, σ' ένα ξέσπασμά του γράφει: «... **Δύνεται να στοιχειοθετηθεί κατηγορία καθαιρέσεως των εμπλεκόμενων και άμεσης παραίτησης του «ακατάλληλου» στην πράξη, κατ' εμάς Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου. Ποιος όμως, αναρωτιόμαστε, έχει τα κότσια να ζητήσει επακτικά την εφαρμογή των Ιερών Κανόνων; Κανείς! Και δεν υπάρχει κανείς, γιατί οι αρχιερατικοί δεσμοί που υφίστανται στερεώνονται πολλάκις στον φαρισσαϊσμό και στην ιδιότητα... κάπι που θυμίζει τη λαϊκή ρήση «μεταξύ κατεργαρέων...».**

Να μην ανασκαλίζουμε, όπως έλεγε ο σοφός Αγιορείτης γέροντας Παΐσιος, τις ακαθαρσίες που αφήνουν οι πτώσεις του καθενός και οι συνειδητές εκπτώσεις μας από την αληθινή πίστη. Ωστόσο, αυτό δεν ισχύει όταν οι ακαθαρσίες τείνουν να καταστούν μόνιμη εστία μόλυνσης και να επιφέρουν απώλεια ψυχών».

Στις 7/12/2012 ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος έρχεται στη Θεσσαλονίκη να ευλογήσει την εκδήλωση που οργάνωσε το Τάγμα των «Ναϊτών Ιπποτών Θεσσαλονίκης» με τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την απελευθέρωση της πόλης. Ο Πατριάρχης του «Γένους» ίσως δεν έχει καλές σχέσεις με την ιστορία γι' αυτό επιβάλλεται να του θυμίσουμε, ότι η πρώτη άλωση και καταστροφή του Βυζαντίου έγινε από τους Ναΐτες Ιππότες – Σταυροφόρους το 1204 οι οποίοι λεηλάτησαν τα πάντα.

Ο πρώτος άξονας – επανασύσφιξη σχέσεων Εκκλησίας Ναϊτών – εκπληρώνεται με τον πλέον επίσημο τρόπο, πραγματοποιώντας στο ακέραιο το «πρόγραμμα των εργασιών» της συνόδου, όπου αναγράφονταν τα εξής: «Η Πρώτη Οικουμενική Σύνοδος των Ιπποτών του Ναού έχει σκοπό να φέρει σε επαφή τους ταπεινούς στρατιώτες του Χριστού όλου του κόσμου σε έναν τόπο που έχει δεθεί με τον Ιπποτισμό, ώστε να ισχυροποιηθούν οι μεταξύ τους αδελφικοί δεσμοί και να **συζητηθούν τα σημερινά και μελλοντικά προβλήματα του Χριστιανικού Τεκτονισμού, εμπνεόμενοι από το περιβάλλον**, στο οποίο **μεγάλοι αγώνες** έχουν δοθεί **για την πίστη του Σωτήρος**. Ελπίζουμε ότι η Σύνοδος αυτή θα καθιερωθεί ως θεσμός, επαναλαμβανόμενη περιοδικά σε ιστορικά σημαντικούς χώρους...».

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΞΟΝΑΣ

Δύο μήνες μετά την «αναβίωση» στη Ρόδο του Τάγματος των Ναϊτών άρχισαν οι δραματικές εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Στις 9 προς 10 Νοεμβρίου πέφτει το τείχος του Βερολίνου, αλλά και τα Βαλκάνια βράζουν. Στην χώρα μας υπάρχει γενικότερη πολιτική

αστάθεια, λόγω πτώσης του ΠΑΣΟΚ από την εξουσία και της έλλειψης αυτοδύναμης κυβέρνησης.

Οι ΗΠΑ έκριναν ότι έπρεπε να έλθει στην εξουσία της Ελλάδας (του μόνου μέλους της περιοχής στην ΕΟΚ και του ΝΑΤΟ) μια καθαρά φιλοδυτική κυβέρνηση, που θα βοηθούσε στο γρήγορο «εκδημοκρατισμό» των όμορων κομμουνιστικών βαλκανικών χωρών, των οποίων τα καθεστώτα κατέρρεαν με πάταγο ένα-ένα αλλάζοντας τον πολιτικό χάρτη της Ευρώπης.

Μετά τρεις συνεχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις – Ιούνιος 1989, Νοέμβριος 1989 – τον Απρίλιο 1990 σχηματίστηκε η κυβέρνηση **Κων. Μητσοτάκη**.

Ο Νικ. Γρυλλάκης – στενός σύμβουλος του κ. Μητσοτάκη – στο βιβλίο του «Αποκαλύπτω» γράφει: «Λίγους μήνες πριν τις εκλογές με επισκέφθηκε στο γραφείο μου (Ρηγίλλης 18) ο δικηγόρος Δ.Φ., (Δαμόφλης Φίλιππος) συνοδευόμενος από τον **Λ.Ε., επίσης δικηγόρος Δ.Φ.**, μόλις συστηθήκαμε, έλαβε τον λόγο και μου είπε: Είμαι... και ήρθα να σε γνωρίσω και να σε ενημερώσω ότι έλαβα εντολή να υποστηρίξουμε τη ΝΔ στις προσεχείς βουλευτικές εκλογές και σε παρακαλώ να ενημερώσεις σχετικά και τον κ. Κων. Μητσοτάκη»!!!

Ως αντάλλαγμα της υποστήριξης αυτής, όφειλε η ΝΔ να βοηθήσει τα «φιλοδεξιά νεοϊδρυθέντα κόμματα των Βαλκανίων, για να νικήσουν στις εκλογές και έτσι να πέσουν παντού τα φιλοσοβιετικά κόμματα». Έτσι και έγινε. Στην Αλβανία, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία η χώρα μας έστειλε πακτωλό χρημάτων για να ενισχύσουν τους προεκλογικούς αγώνες των δεξιά φρονούντων παίρνοντας τελικά την... εξουσία.

Ο Πέτρο Σιμεόνοφ (ιδρυτικό στέλεχος της Ένωσης Δημοκρατικών Δυνάμεων Βουλγαρίας) ήταν κατηγορηματικός όταν έλεγε ότι, χωρίς τη βοήθεια των Ελλήνων φίλων ο κομμουνισμός στη Βουλγαρία δεν θα έπεφτε. Να τι γράφει στο βιβλίο του «Η μεγάλη αλλαγή».

«Η Ελλάδα ήταν η χώρα όπου μπορούσαμε να βρούμε τυπογραφεία, χαρτί, κατασκευαστήρια για κονκάρδες και σημαίες, μπλε ύφασμα, κόλλα, μπλε μπογιά... Η Ένωση Δημοκρατικών Δυνάμεων δεν είχε

λεφτά να πληρώσει τις εξυπηρετήσεις, γι' αυτό και προσπαθήσαμε να βρούμε σπόνσορες από το εξωτερικό... Ήρθαν τρία άτομα από την Ελλάδα, με επικεφαλής τον Αντ. Σγαρ..., διευθυντή του κόμματος. Όλα έγιναν απ' αυτούς. Εμείς δεν δώσαμε ούτε ένα λέβα για τίποτα! Έφεραν ολόκληρη ομάδα εργατών, τους οποίους και πλήρωσαν.

Έφτιαξαν σημαίες, αφίσες... Οι Έλληνες ήταν παντού! Μας έδωσαν την τεχνολογία, που χωρίς εκείνη δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα...».

Έτσι ήρθαν τα κοσμοϊστορικά γεγονότα: το αιματοκύλισμα στα Βαλκάνια, η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, η ανακήρυξη της ανεξάρτητης «Μακεδονίας», τα συμβάντα σε Βοσνία, Κοσσυφοπέδιο κ.α.

ΤΡΙΤΟΣ ΑΞΟΝΑΣ

Στον αραβικό κόσμο αρχίζουν να χτυπούν τα τύμπανα. Στις 2 Αυγούστου 1990 αρχίζει η επίθεση του Σαντάμ Χουσεΐν στο Κουβέιτ, και τελειώνει με την διάλυση του Ιράκ. Ακολουθεί η πτώση του Καντάφι και το σμπαράλιασμα της Λιβύης. Συνεχίζει η αραβική Άνοιξη με την πτώση του Μουμπάρακ και το χάος ακυβερνησίας της Αιγύπτου. Και τώρα με την Συρία και δεν γνωρίζουμε τι άλλο σχεδιάζει η διεστραμμένη κενοδοξία τους.

Αλήθεια τι να συζητήσαν οι Ναΐτες Ιππότες στην μυστική συνάντηση που έγινε στην Αθήνα στις 18-21/9/2013;;;

Ο Φίλιππος Δαμόφλης εν ώρα θρησκευτικής τελετής στην Ρόδο

ΧΡΕΟΣ ΑΠΟ ΤΟ 1974 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

Από το 1974 έχουν τεράστια ευθύνη οι πολιτικοί μας. Όλοι οι Πρωθυπουργοί και υπουργοί Οικονομικών έκαναν πράγματα εντελώς ασυμβίβαστα με την οικονομική κατάσταση. Δεν δίσταζαν να δίδουν ψευδή στοιχεία για να αποφεύγουν το πολιτικό κόστος. Άλλα έλεγαν και άλλα έπρατταν. Οι ενέργειές τους υπήρξαν εντελώς ασυμβίβαστες με την οικονομική κατάσταση της χώρας. Κι ενώ έβλεπαν την καταστροφική πορεία, αυτοί συνέχιζαν την ανεύθυνη σπατάλη καταχρώνοντας το Κράτος με εγκληματικούς δανεισμούς από διεθνείς τοκογλύφους.

Το δημόσιο χρέος – όπως είναι γνωστό – δημιουργείται, όταν οι Κυβερνήσεις στους ετήσιους προϋπολογισμούς (σχέση εσόδων-εξόδων) παρουσιάζουν ελλείμματα, που σημαίνει ότι τα έξοδα είναι περισσότερα από τα έσοδα. Τη διαφορά (τα ελλείμματα) την καλύπτουν με την σύναψη δανείων, εξασφαλίζοντας «τυπικά» τον ισοσκελισμό, επιβαρύνουν όμως το Κράτος με τόκους που αυξάνουν το δημόσιο χρέος, το οποίο για να αντιμετωπιστεί, απαιτεί επιβολή νέων φόρων.

Εκθέσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και άλλων Διεθνών Οργανισμών μας έκρουαν, κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τον κώδωνα του κινδύνου για την πορεία της οικονομίας μας, υποδεικνύοντας στους Έλληνες πολιτικούς μας τον τρόπο ώστε να αποφευχθούν αυτά που βιώνουμε σήμερα. Εμείς όμως τίποτα απ' όλα αυτά δεν εφαρμόσαμε.

Και ακολουθεί το ερώτημα: Γιατί η Eurostat εθελουφλούσε και οι Ευρωπαίοι εταίροι μας, κι ενώ ξέρανε την πραγματικότητα, κάρωναν στραβά μάτια; Την απάντηση την έδωσε ο Γερμανός οικονομολόγος Λίντερ Γκέργκεν: «... **Η Γερμανία και η Γαλλία έκαναν τα στραβά μάτια**, διότι η Ελλάδα δεν είναι ανταγωνίστρια χώρα. **ΑΝΤΙΘΕΤΑ** είναι μια καλή αγορά και ευκαιρία να κερδοσκοπήσουν πάνω μας, διότι μας δάνειζαν με τόκο, και τα δανεικά πριν φθάσουν στην Ελλάδα τα ξανάπαιρναν πίσω με τις εισαγωγές αυτοκινήτων BMW, Mercedes, Opel, Audi, Bosch, Siemens, Miele, AEG, Lidl, VW, Citroen, Peugeot, Renault και αγορά οπλικών συστημάτων κ.ά.»

ΤΟ ΧΡΕΟΣ κατά περιόδους

Με την πτώση της δικτατορίας το 1974 το χρέος ανέρχονταν σε 330 χιλ. ευρώ. Ήταν όμως υγιές διότι υπήρχε μεγάλη βιομηχανική και αγροτική ανάπτυξη.

Στην περίοδο 1975-1981 η τότε κυβέρνηση είχε συνάψει 24 εξωτερικά δάνεια – τρία από την γαλλική κυβέρνηση και τα υπόλοιπα από διεθνείς οργανισμούς και τράπεζες. Συνέπεσε και η πετρελαϊκή κρίση το 1977 και το χρέος έφθασε τα 2.500 δις ευρώ (τόκοι 148 εκατ.).

Την περίοδο 1981-1989 (κυβέρνηση Α. Παπανδρέου) ο δημόσιος τομέας διευρύνεται εντυπωσιακά. Οι ασχολούμενοι στην κεντρική διοίκηση (ΔΕΚΟ από 300.000 θα αυξηθούν σε 460.000) μαζί με τις δημόσιες τράπεζες και τις επιχειρήσεις (προβληματικές) τις ελεγχόμενες από το Δημόσιο **θα φθάσουν τις 460.000!!!**

Ο ιδιωτικός τομέας συρρικνώνεται. Τεράστιες βιομηχανίες (ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ, ΕΛΙΝΤΑ, ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΠΑΤΡΑΪΚΗ, ΑΙΓΑΙΟ, ΧΡΩΠΕΙ, ΧΑΡΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ, ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ κ.λ.π.) κλείνουν γιατί σε μια νύχτα η κυβέρνηση υπερδιπλασίασε τους μισθούς και εισφορές με αποτέλεσμα να αυ-

νατούν να ανταποκριθούν στις παραγγελίες του εξωτερικού που είχαν υπογράψει.

Η αύξηση των μισθών είχε ακόμη σαν αποτέλεσμα η αγορά να γεμίσει με χρήμα (από δανεισμούς με ασύλληπτους τόκους) με αποτέλεσμα για πρώτη φορά η Ελλάδα να καταναλώνει περισσότερα από αυτά που παράγει.

Το 1983 γίνεται η δεύτερη επίσημη υποτίμηση της δραχμής μετά τον πόλεμο (η πρώτη έγινε το 1953 κατά 50%) κατά 15% έναντι του δολαρίου και 10% της ευρωπαϊκής λογιστικής μονάδας.

Το 1985 γίνεται η τρίτη επίσημη υποτίμηση κατά 15% ως εφαρμογή σταθεροποιητικού προγράμματος.

Η Ελλάδα το 1985 ήταν η πρώτη χώρα παγκοσμίως στο κατά κεφαλήν Δημόσιο Χρέος διότι οι υπέρογκοι τόκοι δανεισμού το μεγάλωναν με ιλιγγιώδεις ρυθμούς με αποτέλεσμα το διάστημα 1981-1989 να εκτιναχτεί στα 37,3% του ΑΕΠ. Εκεί δηλαδή που χρωστούσαμε 2,50 δις και τόκους 86 εκατ. στην αρχή της οκταετίας του ΠΑΣΟΚ, το ποσό αυτό στο τέλος υπερδεκαπλασιάστηκε ξεπερνώντας τα 22 δις στα οποία αντιστοιχούσαν 2,193 δις τόκοι. Ήταν η γνωστή περίοδος «Τσοβόλα» με το σλόγκαν «Τσοβόλα δώσα όλα».

Ο δημοσιογράφος Μ. Νικολάου έγραφε: «Ο υπερδιπλασιασμός όμως αυτός (του δημοσίου χρέους σε ποσοστά % του ΑΕΠ) δεν οφείλεται στις αυξήσεις που πήραν 150.000 χαμηλόμισθοι (επί ΠΑΣΟΚ), αλλά στις αθρόες προσλήψεις στο δημόσιο τομέα και στις σπατάλες στις ΔΕΚΟ» (πρόσωπα της οικονομίας 2008).

Περίοδος ΙΟΥΝΙΟΥ 1989**- ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1993****ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ****& Ν. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ**

Αν και θα περίμενε κανείς ότι η οικονομική κυβέρνηση θα περιορίζε γενικά τις παροχές χωρίς να κάνει χατήρια, εδώ συνέβη το αντίθετο. Μέσα σε έναν χρόνο 1989-1990 τα χρεωστούμενα αυξήθηκαν κατά 6,8% του ΑΕΠ, ποσοστό που αντιπροσωπεύει την δεύτερη μεγαλύτερη άνοδο που κατείχε η περίοδος 1983-1984 με 7%.

Τα τρία επόμενα χρόνια (1990-1993) η κυβέρνηση Μητσοτάκη πραγματοποίησε ακόμα ένα ρεκόρ, ανύψωσε το δημόσιο χρέος από 31 δις ευρώ σε 69 δις παρά τη διατυμπανιζόμενη από τον ίδιο συνετή και «σφικτή» οικονομική πολιτική του.

Περίοδος ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1993**- ΜΑΡΤΙΟΥ 2004****ΑΝ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ****- ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ**

Τη δεύτερη περίοδο του Α. Παπανδρέου μετά το 1993 επιδιώχθηκε τιθάσευση του δημοσίου χρέους σε ποσοστό γύρω στο 100% του ΑΕΠ φθάνοντας να πληρώνουμε το 1994 8.967 δις σε τόκους. Η οικονομία φάνηκε ότι μπήκε σε ομαλό δρόμο ανάπτυξης, «ικανοποίησε» τα κριτήρια σύγκλισης της συνθήκης του Μάαστριχτ. Τα «ελλείμματα» έπεσαν κάτω του 3% έτσι πετύχαμε να γίνουμε τελικά μέλος της ΟΝΕ (από τις 18 Ιανουαρίου 1996 πρωθυπουργός είναι ο Κώστας Σημίτης). Αργότερα αποκαλύφθηκε πως όλα που παρουσιάζονταν εκείνη την περίοδο οφειλόνταν σε αποκρύψεις ελλειμμάτων και δανείων. Ο Σημίτης φέρνει την Goldman Sachs και φτιάχνει ένα SWAP (Δημιουργική Λογιστική) για να καλύψει το χρέος στα χαρτιά και να μπούμε στο Ευρώ.

Η Goldman Sachs για τη δουλειά της αυτή πήρε δωράκι 1 δις ευρώ.

Το δημόσιο χρέος μέσα σε μία δεκαετία 1993-2003 υπερδιπλασιάστηκε φθάνοντας, από τα 69 δις το 1993, στα 169 δις το 2003.

Το 1999 (23 Σεπτεμβρίου) έσκασε η μεγάλη φούσκα του Χρηματιστηρίου, με αποτέλεσμα, μέσα σε μια νύχτα 100 δισεκατομμύρια ευρώ (που ανήκαν κυρίως σε μικροεπενδυτές) να αλλάξουν χέρια και να καταλήξουν σε λίγους μεγαλοκαρχαρίες. Ήταν ένα καλά σκηνοθετημένο κόλπο βοηθούμενο από τα Μ.Μ.Ε. που κατόρθωσαν να κάνουν ακόμα και τους βοσκούς να κατεβαίνουν από τα βουνά για να βλέπουν στην τηλεόραση του καφεενείου, πού βρίσκονταν οι μετοχές τους.

Είναι η εποχή του μεγάλου φαγοποτιού, η περίφημη «αγορά του αιώνα», που τόσο διαφημίστηκε, ίσως γιατί αγοράστηκαν αεροπλάνα χωρίς «μάτια», ελικόπτερα που πληρώθηκαν και δεν παραδόθηκαν, βαγόνια που δεν ταιριάζουν στις ελληνικές σιδηροτροχιές, άρματα χωρίς τον απαραίτητο πολεμικό εξοπλισμό, υποβρύχια που πληρώθηκαν και ποτέ δεν παραδόθηκαν, σαπίζοντας στα ναυπηγεία και άλλα πολλά για τα οποία – χρόνια μετά – μπήκε φυλακή μόνο ο Τσοχατζόπουλος.

Στις 7 Ιανουαρίου 2004 ο Κ. Σημίτης παραιτήθηκε και τον διαδέχθηκε ο Γ. Παπανδρέου από τις 8 Φεβρουαρίου έως τις 10 Μαρτίου 2004.

Περίοδος ΜΑΡΤΙΟΥ 2004**- ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2009****ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ**

Τον Μάρτιο του 2004 έρχεται στην εξουσία η Κυβέρνηση Καραμανλή. Στο πρώτο Υπουργικό Συμβούλιο είπε το περίφημο εκείνο περί «**σεμνότητας**» και «**ταπεινότητας**». Όλοι οι Έλληνες κρεμάστηκαν από τα χείλη του, αποθέτοντας σ' αυτήν τις ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον. Δυστυχώς, στα πέντε χρόνια, εκτινάχθηκε το δημόσιο χρέος από τα 169 δις το 2003 στα 262 δις το 2008, προκαλώντας τεράστιο πρόβλημα. Μεγάλο ρόλο στην εκτίναξη του ελλείμματος και τον εκτροχιασμό μας έπαιξαν η αύξηση των εισαγωγών σε είδη πολυτελείας, η ευνοϊκή μεταχείριση των υπεράκτιων εταιρειών, η κατάργηση των υψηλών τεκμηρίων, η επιδότηση πολυτελών αυτοκινήτων (Μερσέντες, Βόλβο κ.α.), το μεγάλο φαγοπότη των Ολυμπιακών έργων, οι εξοπλισμοί που γινόταν με νέα δάνεια, η ενίσχυση των τραπεζών (φθάνοντας το 2009 στα 5,5 δις), η υπέρμετρη ιδιωτική κατανάλωση που ξεπέρασε κάθε όριο αντοχής (Χριστοδουλάκης). «Οι δαπάνες στην περίοδο 2003-2009 ήταν διπλάσιες των εσόδων. Αυτό είναι φανερό σημάδι κακής της δημοσιονομικής πολιτικής...» (Ν. Καραβίτης).

Μία μελέτη του Πανεπιστημίου του Harvard αναφέρει: «... Το υψηλό έλλειμμα του 2009, ήταν κυρίως αποτέλεσμα της αδυναμίας είσπραξης πόρων, ενώ οι προεκλογικές περιόδοι ήταν εποχές διορισμών. Η μελέτη καταγράφει ότι πριν από τις εκλογές του 2009 προστέθηκαν 27.000 εργαζόμενοι στο Δημόσιο, χωρίς να υπάρχει γραφείο για όλους» (Π. Στεργίου, «Καθημερινή», 26.6.2011).

Περίοδος ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2009 -**ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ**

Η δραματική τροπή την οποία πήραν τα πράγματα από το καλοκαίρι του 2009, όταν οι τράπεζες ξαφνικά κλείσανε τις κάνουλες των δανείων, επικαλούμενες οικονομική δυσχέρεια,

δημιούργησε δυσάρεστο κλίμα στο εξωτερικό σε βάρος της ελληνικής οικονομίας. Ο Καραμανλής έλεγε ότι θα απαιτηθούν σκληρά οικονομικά μέτρα, ο δε αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης απαντούσε «**λεφτά υπάρχουν**», ενώ γνώριζε από την ενημέρωση που του είχε γίνει από τον διοικητή της Τράπεζας Ελλάδος κ. Γεωρ. Προβόπουλο, ότι δεν υπήρχαν.

Ο Κ. Καραμανλής εξαγγέλλει πρόωρες εκλογές για τις 4 Οκτωβρίου 2009. Τις εκλογές κέρδισε το ΠΑΣΟΚ με υποσχέσεις για αυξήσεις μισθών στα όρια του πληθωρισμού συνοδευόμενες από την δήλωση «**λεφτά υπάρχουν**» και από δω ξεκινάει το μεγάλο πανηγύρι...

Ένα μήνα μετά την εκλογή του, ο κ. Παπανδρέου έχει γεύμα στο ξενοδοχείο «Πεντελικόν» στην Κηφισιά με τον πρόεδρο της Goldman Sachs Γκάρι Κοεν, τον υπεύθυνο οικονομικών και τον αντιπρόσωπό τους στην Ελλάδα. Από πλευράς Ελλάδος, ο κ. Παπακωνσταντίνου, η κ. Κατσέλη και ο κ. Δρούτσας. Τί είπαν, τί συζήτησαν μέχρι σήμερα είναι άγνωστα.

Μετά την συνάντηση αυτή, διορίζεται ο από παλιά Πέτρος Χριστοδούλου ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΕΟΥΣ (ΟΔΔΧ). (Ο Π. Χριστοδούλου με τον κ. Σημίτη ήταν αυτοί που μαγειρέψαν τα ψεύτικα στοιχεία για να μπούμε στην ΟΝΕ. Ο Χριστοδούλου ήταν υπάλληλος της Goldman Sachs, σύμβουλος της JP Morgan και στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος), δηλαδή διορίζουν τον άνθρωπό τους που μας βούλιαξε να διαχειριστεί τα χρέη μας...

Λίγο νωρίτερα από αυτά η Goldman Sachs, η JP Morgan και η Deutsch Bank έβγαλαν στην αγορά ένα νέο «προϊόν» Credit Default Swaps (CDS) (Οι τρεις αυτές τράπεζες ελέγχουν το 95% των CDS παγκοσμίως), ζητώντας επενδυτές να τζογάρον στην κατάρρευση και χρεωκοπία της Ελλάδας. Έτσι ζητούσαν μεγαλύτερα ασφάλιστρα από την Ελλάδα. Ξεκινάει τα ΜΜΕ να παίζουν τον ρόλο «παπαγαλάκια» και η κοινή γνώμη πίστεψε ότι η Ελλάδα πάει για πτώχευση. Έτσι τα CDS μεγαλώνουν και οι εξυμνοί με έναν ταχυδακτυλουργικό τρόπο κερδοσκοπούν. Αρχίζουν, εν χορώ, οι διάφοροι οίκοι αξιολόγησης και υποβαθμίζουν την πιστοληπτική ικανότητα της Ελλάδας.

22 Οκτωβρίου 2009 κάνει την αρχή ο Οίκος Fitch, 8 Δεκεμβρίου, για δεύτερη φορά, ο οίκος Fitch, στις 16 Δεκεμβρίου αναλαμβάνει ο οίκος Standard and Poors και στις 23 Δεκεμβρίου ακολουθεί την φορά αυτή ο οίκος Moody's.

Από τα μέσα Ιανουαρίου του 2010 ξεκίνησε, σε ρυθμό ράλι, η κούρσα ανόδου των Spreads. Τον Οκτώβριο 2009 ανέρχονταν περίπου στις 100 μονάδες και τον Απρίλιο του 2010 ξεπερνούσαν τις 1.000.

Συνεχίζεται με:

- Τα πακέτα μέτρων
- Την απορία πώς η Ελλάδα στην Ευρωπαϊκή Ένωση των 27 ήταν 13^η σε δημόσιο εξωτερικό χρέος και στους 17 ήταν 10^η, και αυτοί που χρωστούσαν πολλαπλάσια από μας, μας κουνούν το δάκτυλο;
- Τί μεθόδευαν και μας ζητούν να μειώσουμε τον στρατό και να κλείσουμε τις αμυντικές βιομηχανίες μας; κ.α.

ΤΑ ΔΥΟ “ΟΧΙ” ΤΗΣ ΕΠΟΠΟΪΑΣ 1940-1941

συνέχεια από την 1η σελίδα

28 Οκτωβρίου 1940! Η ψυχή του έθνους “στητή κι ολόρθη” βροντοφωνεί γενναϊόφρονα “ΟΧΙ” στους ιταμούς ψευδοκαίσαρες της Ρώμης, που άνανδρα ζητούν από την πατρίδα της Ελευθερίας “γην και ύδωρ”.

Ο πυρσός της ελληνικής ανδρείας και αρετής φωτίζει τη σκοτισμένη συνείδηση της ανθρωπότητας και ενθαρρύνει τη διπλωμένη Ευρώπη κάτω από το πέλαμα της βίας και της τυραννίας των φασιστικών καθεστώτων του δικτάτορα της Ιταλίας Μουσσολίνι και της Γερμανίας Χίτλερ.

Η μικρή σε έκταση και πληθυσμό Ελλάδα, αλλά μεγάλη σε δόξα, ορθώνει απτότητα το ανάστημά της στον αήττητο Άξονα και καταισχύνει τη δύναμή του με την ευψυχία και την αρετή.

Το πρώτο πολεμικό ανακοινωθέν του Γενικού Επιτελείου Στρατού τα ξημερώματα της 28ης Οκτωβρίου 1940: “Αι Ιταλικά στρατιωτικά δυνάμεις προσβάλλουν από της 05.30 σήμερον τα ημέτερα τμήματα της Ελληνοαλβανικής μεθορίου. Αι ημέτεροι δυνάμεις αμύνονται του πατρίου εδάφους”, το διάγγελμα του Βασιλέα Γεωργίου Β΄: “...Με πίστιν εις τον Θεόν και τα πεπρωμένα της Φυλής, το Έθνος σύσσωμον και πειθαρχούν ως εις άνθρωπος θα αγωνισθή υπέρ βωμών και εστιών μέχρι της τελικής Νίκης” και του πρωθυπουργού Ι. Μεταξά: “... Τώρα θα αποδείξωμε εάν πράγματι είμεθα άξιοι της Ελευθερίας την οποίαν μας εξασφάλισαν οι προπάτορές μας. Όλον το Έθνος ας εγερθή σύσσωμον. Αγωνισθήτε διά την πατρίδα, τας γυναίκας, τα παιδιά σας και τας ιεράς μας παραδόσεις. Νυν υπέρ πάντων ο αγών” δημιουργούν ατμόσφαιρα πατριωτικού ενθουσιασμού και εθνικής έξαρσης.

Η αγάπη και η ομόνοια, η ομοψυχία και η αποφασιστικότητα σφρηλατούνται κάτω από τη σκέπη των μεγάλων πεπρωμένων της φυλής.

Το αποφασιστικό “ΟΧΙ” της 28ης Οκτωβρίου επαναλαμβάνεται μυριοστόμα και συνθέτει θούριο πολεμικό και παιάνα θριάμβου, που οι μαχητές της θρυλικής Πίνδου ψάλλουν νύκτα και ημέρα καθώς ακράτητοι πετούν με τα πτερά της Νίκης από το Ιβάν στο Μοράβα, από την Κορυτσά στο Αργυρόκαστρο, από τους Αγίους Σαράντα στο Τεπελένι, από την Πρεμετή στη Χειμάρρα. Οι Ιταλοί φασίστες παντού πιέζονται, παντού νικούνται, παντού καταβάλλονται.

Η ανθρωπότητα παρακολουθεί κατάπληκτη την επανόρθωση της Βιβλικής σκηνής της μονομαχίας του μικρόσωμου Δαυίδ εναντίον του γίγαντα Γολιάθ στα Βορειοηπειρωτικά βουνά. Οι Έλληνες στρατιώτες αντιμετωπίζουν νικηφόρα τις αριθμητικά υπέρτερες και άριστα εξοπλισμένες επίλεκτες μονάδες των φασιστών επιδρομών. Το πνεύμα νικά την ύλη, η ποιότητα την ποσότητα, η ευτολμία την υπεροψία, η ευψυχία τη βία.

Η πρώτη πράξη του ελληνικού έπους λήγει με επικράτηση της έννοιας Νίκη και η δεύτερη αρχίζει με πλήρη επίγνωση της έννοιας Θυσία.

6 Απριλίου 1941! Ο Χίτλερ ζητεί με τον πρεσβευτή του στην Αθήνα τη διακοπή του πολέμου και την υποχώρηση των ελληνικών στρατευμάτων. Το έθνος μας απορρίπτει το τελεσίγραφο του Γερμανού δικτάτορα και βροντοφωνεί το δεύτερο “ΟΧΙ”. Από την ημέρα αυτή η Ελλάδα των Μαραθωνομάχων, των Παλαιολόγων, των αγωνιστών του 21, των Μακεδονομάχων και των μαχητών του 1912-1913, πολεμεί με δυο πανίσχυρες αυτοκρατορίες και υποχρεώνεται να αντιμετωπίσει τις μηχανοκίνητες σιδηρόφρακτες γερμανικές μεραρχίες. Τα στρατεύματα του παράφρονα Χίτλερ εξορμούν από τη γειτονική Βουλγαρία, για να καταλάβουν την πατρίδα μας, σπέρνοντας φωτιά και σίδηρο και από την ξηρά και από τον αέρα. Η θάνατη όμως Ελλάδα δεν πτοείται και ανθίσταται γενναία. Στα οχυρά της “γραμμής Μεταξά” οι Έλληνες στρατιώτες προτάσσουν αποφασιστικά τα στήθη τους στον οδοστρωτήρα της μαινώμενης γερμανικής λαίλαπας, καθηλώνουν τους επιδρομείς και γράφουν νέες σελίδες αμάραντης δόξας. Στα οχυρά Ρούπελ, Ιστίμπεη, Περιθώρι, Δίδυμο, Λύσσε, Αρπαλούκι, Ουσίτα, Παλιουριώνες, Παρταλούσκα, Καλκάγια, Καρατάς και στ’ άλλα μικρά ή μεγάλα ξαναζωντανεύουν οι Θερμοπύλες και τα Δερβενάκια. Ο απaráμιλλος ηρωισμός και η ακατάβλητη μαχητικότητα των στρατιωτών μας αναγκάζουν το

Χίτλερ στις 4 Μαΐου 1941 να ομολογήσει: “Η ιστορική δικαιοσύνη με υποχρεώνει να είπω ότι απ’ όλους μέχρι σήμερα τους αντιπάλους μας οι Έλληνες μας αντιμετωπίζουν με ύψιστο ηρωισμό και περιφρόνηση προς το θάνατο”. Οι μονάδες του στρατού μας, μπροστά στον κίνδυνο της ολικής καταστροφής, υποχωρούν δίνοντας μάχες στον Πλαταμώνα, την Αλαμάνα, τον Ισθμό της Κορίνθου, την Κρήτη. Στη μάχη της Κρήτης παίρνουν μέρος όχι μόνο αστράτευτοι άνδρες αλλά και γυναίκες - πρωτόγνωρο φαινόμενο στην παγκόσμια ιστορία - με παντός είδους όπλα και μέσα και προκαλούν σημαντικές απώλειες στους Γερμανούς αλεξιπτωτιστές.

Η επιβράδυνση αυτή στα προελαύνοντα γερμανικά στρατεύματα αποδείχθηκε πολύτιμη στους συμμάχους μας. Τους δόθηκε χρόνος να προετοιμαστούν και να κερδίσουν την τελική νίκη. Τμήματα δε του στρατού μας και σμήνη της αεροπορίας μας δοξάζονται με τη συμβολή και τη θυσία τους και στις πιο αποφασιστικές μάχες του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου στο Ελ - Αλαμείν της Αφρικής και στο Ρίμινι της Ιταλίας.

Άνδρες του τρίτου Ιερού Λόχου στην ιστορία της Ελλάδας, που συγκροτήθηκε στο Κάιρο, πραγματοποιούν στη διάρκεια του πολέμου δεκάδες επιχειρήσεις στα Δωδεκάνησα και άλλοι μόνοι τους ή συνεργαζόμενοι με Βρετανούς και βοηθούν στην ήττα του Ναζισμού και του φασισμού.

Στις θάλασσες ο στόλος μας γράφει τη δική του δόξα βυθίζοντας εχθρικά πλοία και συνοδεύοντας νηοπομπές.

Και στα χρόνια της μαύρης κατοχής ο λαός της Ελλάδας δεν υστερεί σε πράξεις εθνικής αντίστασης κατά του εχθρού. Σπουδαιότερη θεωρείται η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου από Έλληνες αντάρτες και Άγγλους δολιοφθορείς. Και ούτε κάμπτεται από τα σκληρά αντίποινα των στρατευμάτων κατοχής, που υλοποιούνται με συλλήψεις, κακοποι-

ήσεις και εκτελέσεις ατομικές και ομαδικές. Πρυτανεύει ο πόθος της απελευθέρωσης! Οι πατριώτες που στήνονται μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα ψάλλουν τον Εθνικό Ύμνο και αναφωνούν: Ζήτω η Ελλάδα! Σκηνές φρίκης, πατριωτισμού και εθνικού μεγαλείου συγχρόνως!

Η ηθική αίγλη της εποποιίας 1940 - 1941 παραμένει μέχρι σήμερα απaráμιλλη και τοποθετεί την Ελλάδα στην υψηλότερη κορυφή του πάνθεου των φιλελεύθερων λαών. Οι αποφάσεις και οι πράξεις των Ελλήνων έχουν πάντα δημιουργική δύναμη και υπερχρονική σημασία, γιατί δεν κατευθύνονται από καιροσκοπικούς υπολογισμούς, αλλά από ευσυνείδητη επίγνωση της εθνικής επιταγής και του εθνικού χρέους.

Μακάριοι οι λαοί της γης, που μπορούν να εμπνεόνται και να φρονιματίζονται από τη μεγαλειώδη ιστορία της Πίνδου και του Πόγραδετς, της Μοσχόπολης και Τρεμπεσίνας, της Ερσέκας και της Κλεισούρας, του Ρούπελ και του Ιστίμπεη, της Κρήτης και του Γοργοπόταμου.

Η ανάμνηση αυτής της εποποιίας μπορεί να γαλβανίζει τις συνειδήσεις των ανθρώπων και να στερεώνει την πεποίθηση στην ιδέα της ελευθερίας, της δικαιοσύνης, της ανεξαρτησίας και της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας.

Τιμή και δόξα ανήκει στους δημιουργούς της θάνατης εποποιίας 1940-1941. Δόξα και τιμή στην αιώνια ψυχή του γένους των Ελλήνων, στην άυλο κιβωτό των ηθικών αξιών, την οποία καμία απολύτως δύναμη δεν μπορεί να καταλύσει.

Εορτάζοντας φέτος την εβδομηκοστή τρίτη επέτειο των δύο ιστορικών “ΟΧΙ” του έθνους μας, ας αναβαπτιστούμε στο νόημα και το μεγαλείο τους, ας αποτίσουμε τον οφειλόμενο φόρο τιμής και ευγνωμοσύνης στη μνήμη των θανάτων νεκρών μας, ας εμπνεόμαστε από το παράδειγμα, τα κατορθώματα και τις θυσίες τους και ας δώσουμε την υπόσχεση ότι συσπειρωμένοι σε αδιάσπαστη εθνική φάλαγγα θα φανούμε αντάξιοί τους, αν οι καιροί το απαιτήσουν.

Ας προσευχηθούμε και στην Υπεραγία Θεοτόκο, της οποίας την Αγία Σκέπη η Εκκλησία μας τιμά σήμερα, “να σκέπει νοερώς τον λαόν της εκ πάσης των εχθρών επιβουλής”.

A.K.

Ο 12ΧΡΟΝΟΣ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

συνέχεια από την 1η σελίδα

μου” του 1897 που κήρυξε η Οθωμανική Αυτοκρατορία κατά της Ελλάδος και την ταπεινωτική ήττα από το στρατό του Σουλτάνου.

Στα 12 του ο Ραυτόπουλος έφυγε από το νησί του για να καταταγεί εθελοντής στο πεζικό. Αν και ανήλικος - του οποίου το μπόι του δεν ξεπερνούσε τα 140-150 εκατοστά - διέθετε τόσο θάρρος και τσαγανό που εξέπληξε τους πάντες.

Ήδη έχει ξεσπάσει ο Α΄ Βαλκανικός Πόλεμος (9 Οκτωβρίου 1912) κατά των Οθωμανών και η χώρα έχει ανάγκη στρατιωτών. Ο μικρός Ραυτόπουλος φθάνει στον Πειραιά και πηγαίνει αμέσως στο στρατολογικό γραφείο. Βλέποντάς τον οι στρατολόγοι γέλασαν με την καρδιά τους όταν πληροφορήθηκαν τον σκοπό της εκεί του παρουσίας. Με σοβαρότητα όμως και σεβασμό του απάντησαν: «Πήγαινε στο σπίτι σου· ο πόλεμος είναι για άνδρες· έχεις χρόνια ακόμα». Ο Γεράσιμος όμως δεν πτοήθηκε. Βγήκε από το κτίριο και πήγε αμέσως στο σταθμό των τρένων, που γεμάτα φαντάρους και εφόδια έφευγαν για το μέτωπο.

Η μικρή του σωματική διάπλαση και το νεαρό της ηλικίας τον βοήθησαν να μη γίνει αντιληπτός από τους φρουρούς και σε μια στιγμή χαλάρωσής τους, με σβελτάδα αίλουρου, τρύπωσε σε ένα βαγόνι γεμάτο στρατιώτες που είχε προορισμό το 18^ο Σύνταγμα της 6^{ης} Μεραρχίας που έδρευε στη Λάρισα.

Μόλις παρουσιάστηκε στο διοικητή, εκείνος γέλασε, αλλά τελικά τον κράτησε ως «παιδί του Συντάγματος». Ο ρόλος του βέβαια θα ήταν διακοσμητικός - κάτι σαν μασκότ του Συντά-

ματος - όμως ο «μικρός» είχε άλλα σχέδια στο μυαλό του. Το βάπτισμα του πυρός το πήρε στη μάχη της Ελασσόνας. Όλοι έμειναν εμβρόντητοι βλέποντας τον μικρό αυτό «Νέστορα» να πολεμάει παθιασμένα, ηρωικά και να συμπεριφέρεται στη μάχη σαν έμπειρος στρατιώτης. Και δεν ήταν μόνο αυτά. Κατόρθωσε να αποσπάσει το όπλο - τύπου Μαρτίνι - από κάποιο Τούρκο στρατιώτη και να το περιφέρει ως λάφυρο αληθινού πολεμιστή. Στη μάχη του Σαρανταπόρου, ο Γεράσιμος πολέμησε με ακόμη περισσότερο ηρωισμό και ορμή, ώστε ο διοικητής του, μπροστά σε αυτόν τον... μικρό γίγαντα, να μένει άφωνος. Του εμπιστεύθηκε μάλιστα ένα Manticher-Schonauer.

Στη μάχη του Κιλκίς-Λαχανά το 1913 συλλαμβάνεται αιχμάλωτος από Βουλγάρους. Η εφημερίδα “ΕΣΤΙΑ” έγραψε: “... εις την πεισματώδη μάχην του Κιλκίς ευρέθη μεταξύ πέντε Βουλγάρων αιχμάλωτος, αλλά καθ’ ην στιγμήν οι Βούλγαροι ασχολούντο να εύρουν κανένα σχοινί δια να τον δέσουν, αυτός αρπάζει το Μάνιγχερ και ρίπτει νεκρούς τους τρεις, ενώ οι δύο άλλοι εσώζονται δια της φυγής.”

Κατ’ αυτόν τον τρόπο, ο μικρός στρατιώτης έσωσε και έναν τραυματιάν εύζωνον, όστις θα περιήρχετο εις χείρας των δημίων. Το γεγονός τούτο της ανδραγαθίας του λιλιπούτειου υποδεκανέως επιστοποιήθη και επισήμως, μεθ’ ο και ο διοικητής του τον προήγαγαν εις δεκανέα».

Όμως τα ίχνη του μικρού δεκανέα χάθηκαν και δεν υπάρχει καμιά αναφορά στα αρχεία για το πρόσωπό του...». «Ανεξιχνίαστοι αι βουλαί του Κυρίου».

Είναι να θαυμάζει κανείς την πρόνοια και αγάπη του Θεού προς το μικρό μας έθνος. Ασκώντας στην παιδαγωγία του το λυπηρό και το ευχάριστο φροντίζει με πολλή στοργή τη σωτηρία του γένους μας. Σ’ όλη την ιστορική μας πορεία διαπιστώνουμε την παρουσία Του ανάμεσά μας να μας κατευθύνει βγάζοντάς μας σώους από συμπληγάδες και υπέρλογα αδιέξοδα, για ν’ αποτελέσουμε σ’ όλους τους λαούς το ζωντανό παράδειγμα της εξ ύψους ενδυνάμωσης. Παράλληλα δίδεται και η απάντηση στο πώς εμείς οι Έλληνες, μικροί σε αριθμούς, εξοπλισμούς και τεχνολογίες συντρίβουμε τους υβριστές, αλαζόνες και άθεους Γολιάθ και Λυαίους.

Κι εδώ, ο μικρός υπαξιωματικός - όργανο του Θεού - ήλθε στην κατάλληλη στιγμή να εμπυχωσει τους Έλληνες στρατιώτες (συμπολεμιστές του) ώστε να καταφέρουν καίριο πλήγμα στους συνεργαζόμενους εχθρούς απωθώντας τους στα σημερινά τους σύνορα.

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο. Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 2η συνέχεια από τη 6 Ομιλία που έγινε στις 23-11-1980

**«Καί ἐγενόμην νεκρός,
καί ἰδοὺ ζῶν εἰμι».
Αποκάλυψις 1.18**

Δηλαδή: Θά 'ρθεῖ ὁ Μεσσίας· θά 'ρθεῖ μέ χάρι. Θά Τόν δοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ποιοὶ ἄνθρωποι; τῆς Παλαιστίνης. Θά Τόν περιφρονήσου· θά γελάσου. Θά ἀντιληφθοῦν ποιός εἶναι μετά· μέ τό Πάθος πάνω στόν Σταυρό καί τά σημεῖα τοῦ Σταυροῦ καί τήν Ἀνάσταση. Τότε θά κτυποῦν τό κεφάλι τους. Ἀλλά αὐτό εἶναι μία μικρογραφία τοῦ τί θά γίνει στό τέλος τῆς ἱστορίας. Ἀκούστε το πῶς. Ουμᾶστε ὅτι ὅταν ὁ ἑκατόνταρχος εἶδε τόν σεισμό, εἶδε τόν σκοτισμό τοῦ ἡλίου, εἶδε, εἶδε ὅ,τι εἶδε, καί ἄκουσε τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ—μεγαλειώδεις οἱ λόγοι πάνω στόν Σταυρό! «πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι.» καί λοιπά καί λοιπά—εἶδε πόσο ἄκακος ἦταν ὁ Ἰησοῦς—οὔτε καθαριοῦνταν οὔτε ἔβριζε, οὔτε τίποτα, ἀπό τούς φρικτούς πόνους τοῦ Σταυροῦ—καί τότε εἶπε: «ἀληθῶς Θεοῦ υἱός ἦν οὗτος»¹², πραγματικά Αὐτός εἶναι παιδί τοῦ Θεοῦ! Τά δέ πλήθη τοῦ εἶχαν βρεθεῖ ἐκεῖ στόν Σταυρό, μάς σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς, 23 κεφάλαιο, «τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον»¹³, χτυπώντας τὰ στήθη τους, μέ γροθιά χτυποῦσαν τό στήθος καί ἐπέστρεφαν· δηλαδή ἦταν ἕνα δείγμα μετανοίας· «Τί κάναμε!... Ποιόν σταυρώσαμε!...». Αὐτό ἦταν μία μικρογραφία—ὁ Ἰσραήλ δέν πίστεψε—μία μικρογραφία πῶς ἦρθε κατά τήν πρώτη Του παρουσία, καί πῶς ἐκείνοι πού εἶδαν ποιός ἦταν ἄρχισαν νά κόπτονται. Ἐ, λοιπόν, ἀγαπητοί· λέει τώρα ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ὅταν θά ξανάρθει ὁ Χριστός»—θά 'ρθεῖ βεβαίως «μετά τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ»· ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ—«καί» τότε «ὄψεται αὐτόν πᾶς ὀφθαλμός», θά Τόν δεῖ κάθε μάτι, «καί οἴτινες αὐτόν ἐξεκέντησαν». Ἐκεῖ τό κείμενο δέν ἔχει κόμμα· βάζουμε ἕνα κόμμα, γιά νά καταλάβουμε τό νόημα. Καί ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι Τόν ἐλόγησαν θά Τόν δοῦν. Καί τότε αὐτοὶ πού Τόν ἐλόγησαν «κόφονται», θά χτυποῦν τό στήθος τους, «ἐπ' αὐτόν», γιά λογαριασμό Του, γιά λογαριασμό τους, ἀλλά θλέποντας Αὐτόν. «πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς.»¹⁴ Ποιές εἶναι τώρα ὅλες αὐτές «οἱ φυλές τῆς γῆς»; Εἶναι, ἀγαπητοί μου, ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα. Στήν μικρογραφία, στό πρῶτο πλάνο πραγματώσεως τῆς προφητείας τοῦ Ζαχαρίου, ἔχουμε τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ· στό δεύτερο πλάνο ἔχουμε ὁλόκληρη τή γῆ, ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη. Εἶναι πολύ χαρακτηριστικό ὅτι θά δοῦν Ἐκεῖνον πού «ἐξεκέντησαν», Ἐκείνον πού ἐλόγησαν! Βέβαια ἱστορικά εἶναι γνωστό ὅτι Τόν ἐλόγησε τόν Κύριο μόνο, ἄν θέλετε, ὁ Κεντυρίων· ἕνας ἄνθρωπος Τόν ἐλόγησε. Φυσικά ἦταν στά καθήκοντά του νά δια-

πιστώσει τόν θάνατο τοῦ ἐκτελεσθέντος· ὅλα αὐτά ὅμως διότι οἱ Ἑβραῖοι ἤθελαν νά καταδικασθεῖ. Ὅμως τί σημαίνει τώρα ὅτι «θά Τόν δοῦν ὅλοι ἐκείνοι πού Τόν ἐκέντησαν», δηλαδή Τόν ἐλόγησαν; Ἐκείνοι οἱ κάποιος... Ἐδῶ λέει «ὅλοι ἐκείνοι, ἀπ' ὅλη τή γῆ!» Εἶναι ἐκείνοι πού ἀρνήθηκαν τόν Ἰησοῦ Χριστό! Πού δείχνει, ἀγαπητοί, ὅτι ἐκείνοι πού ἀρνεῖται τόν Χριστό, λοχίζει τόν Χριστό!... Καί γιά νά πῶ ἕνα ἄλλο—καί δέν εἶναι σχῆμα λόγου· δέν εἶναι σχῆμα λόγου— θά σᾶς πῶ δύο παραδείγματα· τό ἕνα εἶναι ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο, τό ἄλλο ἀπό τήν Παράδοση—ἐπειδή αὐριο ἔχουμε τήν γιορτή τοῦ ἁγίου Πέτρου Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στούς Φιλιππίους: «Λυπάμαι γι' αὐτούς, ὧν ὁ θεός ἡ κοιλία»¹⁵, πού ἔκαναν τήν κοιλία τους θεό, ἦτοι τίς ἠδονές. Χριστιανοί· ἀλλά ἔκαναν θεό τους τίς ἠδονές! «Οἱ ὁποῖοι—προσέξτε αὐτήν τήν φράση—ἀνασταυρώνουν τόν υἱόν τοῦ Θεοῦ»¹⁶, δηλαδή ξανασταυρώνουν!... Εἶναι τό ἴδιο μέ τό «ἐξεκέντησαν»· εἶναι τό ἴδιο! Ὅστε λοιπόν τί θά πεῖ «θά δῶ τόν Χριστό ὅταν θά 'ρθεῖ, πού ἐγώ πῆρα μέρος στόν λογιισμό Του»; Ὅταν θά ἔχω ἀρνηθεῖ τήν θεανθρώπινη φύση Του—τό πρῶτο καί τό κύριο—καί ὅταν, ὡς Χριστιανός, ἐπιμένω νά ζῶ μία ζωὴ ἀμαρτίας. Διότι ἐδῶ ὅταν ὁμιλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δέν ὁμιλεῖ γιά θέμα πίστεως, ἀλλά γιά θέμα ζωῆς· «ὡν ὁ θεός ἡ κοιλία». Χριστιανοί ἦταν βαπτισμένοι· ἀλλά ἡ ζωὴ τους ἦταν τέτοια, πού ὁπωσδήποτε δέν συμφωνοῦσε μέ τό σταυρικό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Τό δεύτερο—μά πού γιορτάζουμε αὐριο, σᾶς εἶπα, τόν ἅγιο Πέτρο, ἀρχιεπίσκοπο Ἀλεξανδρείας. Στήν ἐποχή του ἦταν ὁ Ἄρειος. Φυσικά τόν Ἄρειο τόν ἀντιμέτωπε μετά ὁ ἅγιος Αθανάσιος. Ἀλλά ὁ ἅγιος Πέτρος, πού στίς μέρες του ἐφανερίστηκε ὁ Ἄρειος, εἶδε ἕνα ὄραμα—τό ὁποῖο μάλιστα ὑπάρχει καί σέ τοιχογραφίες. Ἐπάνω στήν Μονή μας ὑπάρχει σέ τοιχογραφία, φθαρμένη βεβαίως, σῶζεται ὅμως, ὁ ἅγιος Πέτρος μέ τό ὄραμα πού βλέπει. Τί εἶναι τό ὄραμα; Εἶδε τόν Ἰησοῦ ὡς παιδίον μ' ἕνα χιτῶνα· σχισμένο χιτῶνα, κουρελιασμένο. Καί τότε λέει ὁ ἅγιος Πέτρος στόν Ἰησοῦ: «Κύριε, τίς σου διεῖλε τόν χιτῶνα;», ποιός Σοῦ ὄχιε τόν χιτῶνα; Καί ἀπαντᾷ ὁ Κύριος: «Ὁ Ἄρειος!...». Δηλαδή ἡ αἴρεση! Ὁ Ἄρειος ὁ αἰρετικός, πού ἀρνοῦνταν τήν θεανθρώπινη φύση Του. Βλέπετε λοιπόν τί θά πεῖ «ἐκκεντῶ», δηλαδή λοχίζω; Καί πῶς εἶναι δυνατόν—ἀφοῦ ἱστορικῶς ἕνας ἐλόγησε μόνο· ἠθικό αὐτουργοῖ δέ τό συνέδριο τῶν Ἑβραίων— πῶς εἶναι δυνατόν τώρα ὁλόκληρη ἡ γῆ νά κάνει κοπετόν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐκείνοι δηλαδή πού θά σταθοῦν σ' ὅλη τήν γῆ, σ' ὅλη τήν ἱστορία, ἕως τέλος τῆς ἱστορίας, καί ἀπό τήν

ἐποχή μας φυσικά—εὐχομαι νά μήν εἶναι καί ἀπό τούς παρόντες· νά μήν εἶμαστε!...— θά Τόν δοῦν καί θά ποῦν «Ἐγώ Τόν ἐξεκέντησα τόν Ἰησοῦ.»· Εἶναι αὐτό· ἡ ἄρνηση, εἴτε ὡς πίστη εἴτε ὡς πρακτική ζωὴ· ὅταν ἀρνοῦμαι τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέει ἀκόμη, γιατί εἶναι πολύ χαρακτηριστικό αὐτό, ὅτι τότε, ὅταν θά ἔλθει «ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ», «τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ»¹⁷, θά φανεῖ, λέει, τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ποιό εἶναι αὐτό τό «σημεῖον»; Εἶναι ὁ Σταυρός!... Εἶναι ἀκριβῶς τό ὄργανο ἐκείνο τό ὁποῖο οἱ ἀνά τούς αἰῶνας αἰρετικοὶ καί χλευαστές χλευάζουν· μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι καί οἱ Χιλιαστές, οἱ ὁποῖοι χλευάζουν τόν Σταυρό! Ἀκόμα, θά λέγαμε, αὐτή ἡ παρουσία—προσέξτε—τοῦ παθόντος Χριστοῦ! «Ὁ Χριστός ἀνεστήθη· εἶναι παθῶν;... πάσχων;...» Ὁ Χριστός εἶναι πάντα πάσχων στόν Οὐρανό, μέ τίς πληγές! Εἶναι ἐκείνες οἱ πληγές—ἀθεράπευτες!— εἶναι ἐκείνες οἱ πληγές πού ψηλάφησε ὁ Θωμάς. Εἶναι τὰ διάσημα τοῦ Κυρίου! Εἶναι ἐκεῖνα πού θά σταθοῦν τὰ πειστήρια τοῦ ποιός εἶναι ὁ Χριστός· καί ὅτι πραγματικά Αὐτός πού θά 'ρθεῖ εἶναι Ἐκεῖνος τόν Ὅποιο «ἐξεκέντησαν». Μένουν λοιπόν οἱ πληγές· καί θά μένουν ὄχι μόνον ὅσο κρατᾷ ἡ ἱστορία, ἀλλά καί πέρα ἀπό τήν ἱστορία! Ἐπὶ πᾶμε παρακάτω, πρῶτα ὁ Θεός, στήν Ἀποκάλυψη, καί θά μάς παρουσιάσει αὐτές τίς πληγές ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μέ μία θαυμάσια εἰκόνα, ἡ ὁποία εἶναι περιεργη. Θά δεῖ τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ ὡς «ἀρνίον», διότι θυσιάσθηκε, ἐπειδή τό ἀρνίον θυσιάσθηκε, «ἐσφαγμένον» καί «έστηκός»¹⁸. Αὐτό τό ἀντιφατικό· σφαγμένο, καί στέκεται! Μά πῶς στέκεται, ἀφοῦ εἶναι σφαγμένο; Αὐτό δείχνει ὅτι φέρει τίς πληγές, καί ταυτοχρόνως ζεῖ. Ἐκεῖνο πού θά πεί λίγο πῶς κάτω—θά τό δοῦμε, πρῶτα ὁ Θεός, τήν ἐρχόμενη φορά— θά πεί ὁ Χριστός στόν Ἰωάννη: «καί ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδοὺ ζῶν εἰμι»¹⁹. Βλέπετε λοιπόν ὅτι οἱ πληγές μένουν! Εἶναι τὰ διάσημα τοῦ μεγάλου κατορθώματος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔσωσε μέ αὐτές τόν κόσμο, καί ταυτοχρόνως καί τά φοβερά πειστήρια—τά φοβερά!— ὅτι ἐκείνοι πού Τόν σταύρωσαν, μή πιστεύοντες, μέσα στήν ἱστορία, εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά «θά Τόν δεῖ κάθε μάτι». Ναι, ἀγαπητοί μου· κάθε μάτι θά δεῖ τόν Χριστό ὅταν θά ἔλθει! Οἱ εὐσεβεῖς θά χαροῦν· οἱ ἀσεβεῖς θά κάνουν κοπετόν, θά κλαῖνε, θά δύδρονται. Γιά κοιτάξε τώρα· τώρα εἶναι ἀντίστροφα τά πράγματα· δύδρονται οἱ εὐσεβεῖς καί ἀναμένουν τόν Κύριο καί λένε «Πότε θά ἔρθει, Κύριε; Δέν βλέπεις πῶς βρισκόμαστε;»· καί χαίρονται οἱ ἀσεβεῖς. Εἶναι ἐκεῖνα πού εἶπε

ὁ Χριστός στούς Μαθητές Του, καί τά ὁποῖα στήν πρώτη Του παρουσία ἀποτελοῦν μικρογραφία τῆς δεύτερης παρουσίας Του: «Τώρα ὁ κόσμος χαίρεται καί γελά, κι ἐσεῖς κλαίτε καί πενθεῖτε· σέ λίγο θά πενθεῖ ὁ κόσμος, θά γελάτε σεις.»²⁰. Πόσο «σέ λίγο»; Σέ δύο τρεῖς μέρες. Πέμπτη βράδυ τούς τά λέει· Κυριακή ἔφυγε τό πένθος! Βλέπετε ὅτι αὐτά τά πράγματα δέν ἔχουν ἕναν αἰῶνο χαρακτήρα· γιατί εἶναι τοποθετημένα μέσα στόν χρόνο. Καί ὁ χρόνος μετᾷ, περνᾷ. Μετᾷ ὁ χρόνος· δέν ἔχουν αἰῶνο χαρακτήρα, νά μένουν κοκκαλωμένα. Συνεπῶς ὁ Χριστός ἔρχεται! Καί τότε οἱ εὐσεβεῖς θά χαροῦν, καί οἱ ἀσεβεῖς θά κλαῖνε. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, αὐτά τά ὁποῖα μάς σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη του, μάς τά λέει ὡς ἐξῆς: «Καί τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καί τότε κόφονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου»—«κόφονται», «ὄψονται»—καί τότε, λέει, ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς «κόφονται», θά κάμουν κοπετόν—κλάμα!— καί θά δοῦν τόν υἱό τοῦ ἀνθρώπου «ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς.»²¹. Βλέπετε, παρακαλῶ, συμφωνία τῶν εὐαγγελίων μέ τήν Ἀποκάλυψη; Δέν ὑπάρχει κανένα σημεῖο τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως πού νά μήν συμφωνεῖ μέ τά εὐαγγέλια. Κανένα σημεῖο! Ὑπάρχει ἀπόλυτη συμφωνία στό πνεῦμα, ἐνίοτε καί στό γράμμα, μεταξύ τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως καί τῶν τεσσάρων εὐαγγελίων. Ἀλλά ἀκόμη ὑπάρχει καί μία δήλωση ὅτι ἐκεῖνο τό ὁποῖο λέει ἐδῶ ὁ εὐαγγελιστής, ὅτι θά ἔρθει «μετά τῶν νεφελῶν» τοῦ οὐρανοῦ· κλείνει ὡς ἐξῆς: «ναί, ἀμήν». Αὐτό τό «ναί, ἀμήν» εἶναι μία ἐπισφράγιση διπλῆ, λειτουργική, ἐλληνική καί σημιτική διαστάσεως. Τό «ναί» εἶναι ἐλληνικό· τό «ἀμήν» εἶναι σημιτικό, δηλαδή ἑβραϊκό, καί ἔχει λειτουργικό χαρακτήρα, πού σημαίνει ὅτι ὑπάρχει μία ἐπιβεβαίωση καί μία εὐχή. Τό «ναί» θά πεί ναι, ἐπιβεβαίωση· τό «ἀμήν» θά πεί ὁμοίως ναι, ἀλλά καί ταυτόχρονα θά πεί εἶδε, μία εὐκτική. Δηλαδή—προσέξτε: «Αὐτό τό ὁποῖο ἔγραψα, ὡς νά λέει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, αὐτό τό ὁποῖο ἔγραψα, ἔρχεται, ὁ Χριστός ἔρχεται, ναι, ἀμήν». Δηλαδή «ναί», ὁπωσδήποτε ἔρχεται· «ἀμήν», εἶθε γρήγορα νά γίνει Ὑπάρχει λοιπόν αὐτό τό λειτουργικό, μ' αὐτή τήν διπλῆ διάσταση, στίς δύο αὐτές γλώσσες, τήν ἐλληνική καί τήν σημιτική. Τό ἴδιο σχῆμα, κατά γράμμα, θά μάς τό ἀναφέρει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν Β' Πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του· θά πεί τό ἐξῆς: «Ὁ γὰρ τοῦ Θεοῦ υἱός Ἰησοῦς Χριστός... οὐκ ἐγένετο ναι καί οὐ, ἀλλά να ἐν αὐτῷ γέγονεν» ὅσα γὰρ ἐπαγγεῖλαι Θεοῦ, ἐν αὐτῷ τό ναι καί ἐν αὐτῷ τό ἀμήν»²². Ὁ Ἰησοῦς Χριστός,

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, δέν ἦρθε στόν κόσμο ναι καί ὄχι—θά πεί: ποιός εἶναι; τί κάνει; εἶναι ἔτσι; εἶναι ἔτσι;— ἀλλά ἦρθε ὡς ναι, καί οἱ ὑποσέσεις Του εἶναι «ναί» καί «ἀμήν». Δηλαδή: ὅλα θά πραγματοποιηθοῦν· ὁ Χριστός ὅ,τι εἶπε δέν ἀλλάζει τίποτε! Κοιτάξετε κατὰ πνεῦμα πῶς ταυριάζουν τά βιβλία! Κοιτάξετε! Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, ἕνας συγγραφέας, σέ διαφορετικό χρόνο—γιά νά μήν πῶ, κάποτε καί στό ἴδιο του τό βιβλίο— ἔχει ἀντιφάσεις· ὄχι διαφορετικοί συγγραφεῖς! Βλέπει λοιπόν κανεῖς τό ἐξῆς· ὅτι αὐτό σημαίνει ὁ Χριστός, πού εἶπε «ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι»²³ καί «ἰῶτα ἐν»... Τό «ἰῶτα» (ι), τό γίνωτ (ι), πού χρησιμοποιοῦμε στήν Ἄλγεβρα, εἶναι τό γιώτα τό ἑβραϊκό, αὐτό τό φοινικικό, τό σημιτικό. Ἀπό 'κεῖ εἶναι τό γίνωτ, πού λέμε στήν Ἄλγεβρα· ἀπό 'κεῖ εἶναι. Εἶναι τό πῶς μικρό γράμμα τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀλφάβητου. Ὅταν λέει «ἰῶτα ἐν» δέν θά πέσει «ἡ μία κεραία»—εἶναι ὁ τόνος ἡ κεραία— δέν θά πέσει, σημαίνει ὅτι δέν θά πραγματοποιηθεῖ. «Οὔτε ἕνα γιώτα, οὔτε μία κεραία ἀπ' ὅ,τι σᾶς εἶπα δέν εἶναι δυνατόν νά μὴν πραγματοποιηθεῖ, δέν θά πέσει. Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ—αὐτό πού μοιάζει παράξενο καί μεγάλο— θά φύγουν ἀπό τή θέση τους· τά λόγια μου θά μένουν.» Συνεπῶς ὁ Χριστός εἶπε: «θά ξανάρθω!» Καί ἐδῶ εἶναι ἡ ἀξιοπιστία. «Πιστός ὁ λόγος», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «καί πάσης ἀποδοχῆς ἄξιός»²⁴. Εἶναι ἀξιοπιστος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός λοιπόν θά ξανάρθει!

συνεχίζεται στο ἐπόμενο

10. Ἰωάν. 12, 47.
11. Ζαχ. 12, 10-14.
12. Ματθ. 27, 54. Μάρκ. 15, 39.
13. Λουκ. 23, 47-48.
14. Ἀποκ. 1, 7.
15. Φιλίπ. 3, 18-19.
16. Ἑβρ. 6, 6.
17. Ματθ. 24, 30. Πρβλ. Μάρκ. 14, 62.
19. Ἀποκ. 5, 6· 12.
20. Ἰωάν. 16, 20.
21. Ματθ. 24, 30.
22. Β' Κορ. 1, 19-20.
23. Ματθ. 24, 35.
24. Α' Τιμ. 1, 15· 4, 9.

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 33^ο

Η εφημερίδα μας σε συνέχειες
θα δημοσιεύει την «Ορθόδοξη Δογματική»
προς εδραίωση της Ορθόδοξης Πιστεώς μας

Α' ΘΕΟΛΟΓΙΑ - (ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

του πρεσβυτέρου
Ευστάθιου Κολιά Ορθόδοξος Θεολόγος,
εκκλ/κος συνήγορος, επίμοσ πρόεδρος εφημ. κληρου Ελλάδος

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΗ ΘΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ὁ Χριστός ἀποτελεῖ τό κέντρο, τό τέλος καί τήν ἀρχή τοῦ Θεοῦ οχεδίου περί τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ σωτήρας, διότι εἶναι ἡ ἀρχή καί ὁ δημιουργός τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός ὥστε τόν κόσμο, γιατί εἶναι ἡ ἀρχή καί το θεμέλιο τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός ὑπῆρχε προ τοῦ κόσμου, καί ὁ κόσμος δημιουργήθηκε ὑστερα, ἀπό τόν Χριστό, «δι' οὐ καί τους αἰῶνας ἐποίησεν» [Ἑβρ. 1, 2]. Ἡ ἀρχή καί τό τέλος τοῦ κόσμου κινούνται δια τοῦ Χριστοῦ καί ἐν Χριστῷ, γιά τό λόγο αὐτό τείνει διαρκῶς καί συνεχῶς πρὸς Αὐτόν, λυτῶνεται ἐν Χριστῷ καί κατατείνει δι' Αὐτοῦ σέ ἕνα ἔσχατο τέλος. Ἡ ἀποκάλυψη ἐν Χριστῷ εἶναι τό πλήρωμα. Ὁ Χριστός ἐκπληρώνει κάθε προσδοκία τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος καί εἶναι ἡ μοναδική ἐλπίδα σωτηρίας. Ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ

εἶναι κάτι το νέο γιά τόν κόσμο, ὄχι ὅμως καί γιά τόν Θεό, «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς» [Ἀπ. 13, 8]. Ὁ Χριστός ὑπῆρξε προηγουμένως, καί εἶναι τόν ἀρνίον τόν ἐσφαγμένον προ καταβολῆς κόσμου γιά τόν κόσμο. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός Λόγος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε προαιωνίως «ἐν τῷ Θεῷ πατρὶ» καί χάριν Αὐτοῦ καί δ' Αὐτοῦ ἔγινε ὁ κόσμος. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὡς πραγματικότητα εἶναι Θεία, Θεός, καί ἐμφανίζεται στον κόσμο ὡς κάτι το μὴ ὄν, το μὴ Θεῖον, ὡς κόσμος. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ ἱστορική πραγματικότητα, ὁ χώρος ὅπου κορυφώνεται τὸ μυστήριο τοῦ Χριστοῦ καί ζή.

Σωτηρία εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τῆς διασπασμένης τάξης σχέσεως καί ἁρμονίας μεταξύ ἀνθρώπου καί Θεοῦ. Στήν Παλαιὰ Διαθήκη ἀποφασιστικῶς, κυρίως, σημασία εἶναι τὸ μέλλον, ἐνῶ στήν Καινὴ Διαθήκη βασικὴ κατηγορία ἐν

Χριστῷ εἶναι τὸ «νυν», τὸ τώρα, τὸ παρόν, «ὅτε δε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου...». [Γαλ, 4, 4]. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀναντικατάστατος καί ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα τοῦ κόσμου, καί ἐκπληρώνει κάθε προσδοκία τοῦ παρελθόντος. Τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν, τὸ «νυν» τῆς ἀποκαλύψεως ἀφορὰ τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν εποχῶν καί ὄλων τῶν αἰώνων καί οὐδέποτε τοῦτο γίνετα παρελθόν, διότι ὁ Χριστός δια τῆς Ἐκκλησίας καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι πάντοτε «νυν», παρών, [Κήρυγμα, Μυστήρια]. Βεβαίως, ὑπάρχει ἐλπίδα καί προσδοκία στον ἐρχόμενο Χριστό τῆς Βασιλείας στα ἔσχατα, ἡ ὁποία συνδέεται με τὴν ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ ἔχει διάφορον σημασία ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Πολλοὶ εἶπαν ὅτι στή μαρτυρία τῆς Καινῆς Διαθήκης ἔχομε μίαν ἀντίθεση, διότι στο ἕνα σημεῖον λέγει ὅτι ἦρθε ὁ Χριστός, καί στο ἄλλο

ὅτι θά ἔρθει, με ἀποτέλεσμα οἱ Χριστιανοὶ νά περιμένουν νά ἔρθει ὁ Χριστός, ἐνῶ ὁ Χριστός ἦρθε. Οἱ μαρτυρίες αὐτές δέν εἶναι ἀντιφατικές. Οἱ Χριστιανοὶ περιμένουν τὴν ἔλευσίν Του, διό καί θά πραγματοποιηθεῖ ὁπωσδήποτε. Ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέλλον, ἀλλὰ παρόν μέλλον. Εἶναι ὁ ἐρχομός τῆς πλήρους Βασιλείας τοῦ Θεοῦ «ἐν Αὐτῷ, ἐν τῷ Χριστῷ». Αὐτὴ εἶναι μὲν ἐλπίδα, ἀλλὰ εἶναι ἐλπίδα βεβαία, γιατί ἔχει προηγηθεῖ ἡ πρώτη ἔλευση, τῆς ὁποίας εἶναι συνέπεια. Τὸ γενόμενο θά ἔλθει. Ἡ Βασιλεία δηλαδή τοῦ Θεοῦ ἦρθε ὡς δυνατότητα σωτηρίας, ἀλλὰ καί θά ἔρθει ὡς Δεύτερη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὡς στερεὰ καί αἰώνια ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ. Ὅ,τι θά συμβεῖ στο μέλλον, ἦδη ἔχει λάβει χώρα στο παρόν. Ἡ τελικὴ νίκη ἐπὶ τοῦ κακοῦ εἶναι θέμα χρόνου.

[ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ]

1821 – 1912 Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (ΕΘΝΙΚΗ) ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ

συνέχεια από την 1η σελίδα

ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ

αυτά αξιοποιηθούν έχουμε πρόοδο και ανάπτυξη. Χωρίς την αξιοποίησή τους είναι σίγουρη η οπισθοδρόμηση και το τέλμα. Σταθμός (εθνικός) για την πατρίδα μας στα νεώτερα χρόνια ήταν χωρίς αμφιβολία το 1821 και το 1912 για τις νέες χώρες, όπως ονομάζονται (Μελούνα Τσαριτσάνης Θεσσαλίας, Μακεδονία κ.λ.π.). Την εθνική μας συγκρότηση την οφείλουμε στα ιστορικά αυτά γεγονότα. Το βέβαιο είναι ότι τα γεγονότα αυτά, όπως θα φανεί παρακάτω, δεν τα αξιοποιήσαμε και συνεχίζουμε να είμαστε... αδιάβαστοι!

Για να δώσουμε μια σύντομη απάντηση για το τι επανάσταση ήταν το 1821, 1912 πρέπει να δούμε τι σημαίνει επανάσταση. Η επανάσταση που δεν είναι ριζική αλλαγή δεν είναι ουσιαστική είναι λειψή. Σε ατομικό επίπεδο επανάσταση γενική π.χ. κάνει ένας μανιώδης καπνιστής που συνειδητά καταλαβαίνει ότι, ο τύραννος που είναι το τσιγάρο, πρέπει να χτυπηθεί αποτελεσματικά και οριστικά χωρίς υποτροπή! Στην περίπτωση του Έθνους η αποτίναξη του ξένου ζυγού (1821, 1912 Τούρκοι) αποτελεί εξωτερική επανάσταση. Ο τύραννος, όπου κι αν βρίσκεται, πρέπει να χτυπηθεί! Τα ημίμετρα και η συνύπαρξη του παλιού με το καινούργιο δεν πάνε μαζί. Δεν συνυπάρχουν σε μια αληθινή επανάσταση, οι πεθαμένοι με τους ζωντανούς. Αν οι ζωντανοί δεν θάψουν τους πεθαμένους θα αντιστραφούν τα πράγματα και οι δεύτεροι θα θάψουν τους πρώτους. Η αληθινή επανάσταση θα λάβει ό,τι είναι για θάψιμο! Και για να χρησιμοποιήσουμε τη ρήση του Ευαγγελίου που λέγει: «Οδείς δύναται Θεώ δουλεύειν και μαμωνά». Θεός (τριαδικός) και Μαμωνάς (πίστη στην ύλη – χρήμα) δεν πάνε μαζί. Πρέπει επιτέλους να γίνει αντιληπτό.

Η επανάσταση που δεν προχωρεί μπροστά προς το καλό δεν είναι επανάσταση είναι άρνηση. Η επανάσταση που μειώνει τον άνθρωπο είναι βία και όχι επανάσταση. Στη βία έχουμε αδικία και μια αληθινή επανάσταση δεν υπηρετεί την αδικία: την καταργεί. Η επανάσταση χρησιμοποιεί τη βία αλλά ποτέ δεν είναι βία. Φέρνουμε ένα παράδειγμα για καλύτερη κατανόηση. Η επανάσταση που έχει ως μέσο τη βία μοιάζει με το νυστέρι του γιατρού: Το νυστέρι του γιατρού αφαιρεί το απόστημα ενώ η επανάσταση (βία) του δολοφόνου αφαιρεί ζωή! Σε μετάφραση το Ρωμ. 13, 4 λέγει ότι όταν, κάνεις το κακό να φοβάσαι την εξουσία διότι δεν κρατάει το μαχαίρι χωρίς λόγο· διότι είναι (η εξουσία) υπηρέτης του Θεού να εκδικεί αυτόν που κάνει το κακό. Η εξουσία είναι εξουσία (έργο του Θεού) μόνο και εφόσον συνειδητά υπηρετεί το καλό. Εξυπακούεται ότι έχει εκλεγεί δημοκρατικά και κυβερνά δημοκρατικά. Δεν έχει ασφαλώς καμία σχέση με το φασισμό από οπουδήποτε κι αν προέρχεται... Πολύ απλά η επανάσταση καταργεί τη βία. Η επανάσταση εξαλείφει την αδικία και την ανισότητα στη ζωή. Είναι βία να δέχεται την κοινωνική αδικία, την καταπίεση των απάνθρωπων κοινωνικών θεσμών και νόμων και την "επίσκεψη" της αστυνομίας που υπηρετεί το μαμωνά (πλουτοκρατία). Το τελευταίο δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αντίληψη της βίας.

Ανάλογα με το που βρίσκεται το κακό που πρέπει να χτυπηθεί, η επανάσταση παίρνει και το ιδιαίτερο όνομά της. Έτσι, μια επανάσταση μπορεί να είναι: α) Εθνική· όταν αναφέρεται στην εθνική ανεξαρτησία και αυτοδιάθεση (1821, 1912), β) Κοινωνική· αυτή αφορά την εξάλειψη της κοινωνικής αθλιότητας και αδικίας. Το έργο αυτό αναμένει τους επαναστάτες του, γ) Παλική· η οποία αναφέρεται στην εξάλειψη του φασισμού και την επικράτηση της Δημοκρατίας. Και εδώ έχουμε δουλειά πολύ, δ) Ηθική. **Ναι. Όπως διαβάζετε. Αυτή αναφέρεται στην επανάσταση της αγάπης κατά του μίσους και του πολέμου.** Ο επαναστάτης δεν επαναστατεί για να μισεί. Επαναστατεί για να καταργηθεί το μίσος ανάμεσα στα άτομα, τους λαούς και τις φυλές, ε) Πνευματική, όταν αντιμάχεται τη νοοτροπία που θέλει τον άνθρωπο σκουλήκι στη λάσπη της γης και όχι πολίτη του ουρανού. Ο αληθινός επαναστάτης έχει τέρμα την αιωνιότητα!

Την ανάλυση των επιμέρους στοιχείων της επανάστασης θα τη δούμε στις προσεχείς δημοσιεύσεις. Και για την οικονομία του χώρου της εφημερίδας αλλά κυρίως διότι δεν έχει ολοκληρωθεί η επανάσταση. Εδώ κάνουμε μια εισαγωγική ή φιλοσοφική αναφορά στην έννοια της επανάστασης, λόγω της 5^{ης} Οκτωβρίου του 1912 της μάχης της Ιστορικής Μελούνας εναντίον των Τούρκων και νίκης του ελληνικού στρατού.

Χρέος όλων μας είναι να αγωνιστούμε για να πάρουν σάρκα και οστά όλα τα στοιχεία της αληθινής, ολοκληρωμένης επανάστασης διότι όπως είπαμε η επανάσταση του 1821, 1912 είναι ημιτελής!

Χαράλ. Γρ. Κοντός
τ. καθ. ΤΕΙ - Δικηγόρος

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(26 Οκτωβρίου)

σπότης; Όχι. Λαϊκός ήταν. Ήταν στρατιωτικός. Και όμως αγίασε. Αυτό τί σημαίνει; Ότι κανένα επάγγελμα δεν έμποδίζει ώστε να γίνη κάποιος Χριστιανός και ν' αγιάση. Οι άγιοι είναι απ' όλα τα επάγγελα. Άγιος λοιπόν ήταν ο Δημήτριος. Μά τι θα πη άγιος; Άγιος θα πη ήρωας. Όχι με τη μικρή και ταπεινή έννοια, που δίνει ο κόσμος. Ήρωας λέει ο κόσμος έναν, που πήρε τα όπλα, ανέβηκε στα βουνά, πολέμησε και σκότωσε. Αυτούς θεωρεί ήρωες και τιμά ο κόσμος. Αλλά παραπάνω από τους ήρωες αυτούς, που νικούν στα πεδία των μαχών, υπάρχουν άλλοι ήρωες. Οι άρχαιοι πρόγονοί μας έλεγαν, ότι «το να νική κανείς τον εαυτό του, αυτό είναι η ύψιστη νίκη».

Μπορεί κάποιος να υποτάξη τον κόσμο όλο, όπως ο Μέγας Αλέξανδρος, και όμως να είναι δοῦλος τῶν παθῶν του. Ήρωας λοιπόν είναι αυτός που νικάει τα έλαττώματά του, νικάει τα πάθη του, τις κακίες, τον άμαρτωλό κόσμο που έχει μέσα στην καρδιά του. Ήρωας είναι αυτός που νικάει, όπως λένε οι πατέρες, «κόσμον, σάρκα και διάβολον». Αυτό είναι το ανώτερο είδος ήρωισμού. Απ' αυτή την άποψη ήταν ήρωας ο άγιος Δημήτριος. Και ήταν άγιος γιατί;

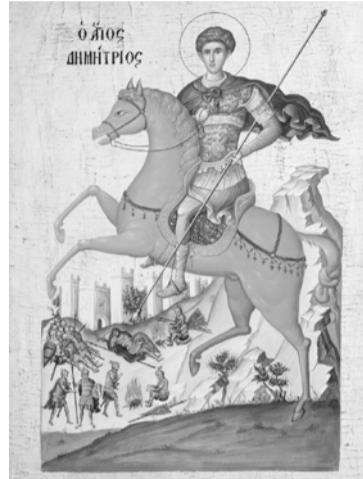
Πρώτα -πρώτα πίστευε στο Χριστό, και την πίστι του αυτή δεν την έκρυβε· δεν ήταν κρυπτοχριστιανός. Όποιος έχει ένα τέτοιο βαθύ αίσθημα, δεν το κρύβει, αλλά το φανερώνει, το έκδηλώνει, το κηρύττει. Αυτό έκανε και ο άγιος Δημήτριος. Δεν έκρυβε μόνο μέσα στην καρδιά του το όνομα του Χριστού, αλλά το φανέρωνε, το κήρυττε παντού, όπου και να βρισκόταν. Μέσα στην πόλη της Θεσσαλονίκης προσπαθούσε και άλλους ανθρώπους να κινή Χριστιανούς. Δεν ήσυχάζε, αν δεν έκανε τους ειδωλολάτρες Χριστιανούς. Ιδιαίτερα είχε στρέψει την προσοχή του στα παιδιά και τους νέους. Αυτούς προσπαθούσε να κερδίση γιατί Χριστό και σ' αυτούς κήρυττε τακτικά το Ευαγγέλιο.

Όπως σήμερα ένας κατηχητής χτυπά την καμπάνα και μαζεύει τα παιδιά και κάνει κατηχητικό σχολείο, έτσι μπορούμε να πούμε ότι έκανε και ο άγιος Δημήτριος. Ήταν ένας λαμπρός κατηχητής, ένας δυνατός κήρυκας της αληθείας. Μέσα στη Θεσσαλονίκη είχε μαζέψει παιδιά και εφήβους και νέους, που τους κατηχούσε. Μια ιερά φάλαγγα είχε κοντά του ο άγιος Δημήτριος. Εκτός από τους στρατιώτες, που εκπαιδευε σαν αξιωματικούς στα στρατόπεδα, είχε και έναν άλλο στρατό, ειρηνικό, πειθαρχικό στο όνομα του Χριστού· και αυτός ήταν τα παιδιά που κατηχούσε. Γι' αυτή τη χριστιανική δράση, που ανέπτυξε ο άγιος Δημήτριος, ξεσήκωσε την αντίπαθεια των ειδωλολατρών. Τον κατηγορήσαν, τον συνέλαβαν, τον καθάρισαν από το αξίωμα του και τον έρριξαν στη φυλακή. Μεταξύ εκείνων που κατηχούσε ο άγιος Δημήτριος, το λαμπρότερο και ήρωικότερο παιδί ήταν ο Νέστωρ.

Τις ημέρες εκείνες, αγαπητοί μου, στο μεγάλο στάδιο της Θεσσαλονίκης θα γίνονταν αγώνες. Και για να δη τους αγώνες είχε μαζευτή χιλιάδες κόσμος. Εκεί ήταν και οι βασιλιάδες και οι άρχοντες και οι στρατιωτικοί. Τότε παρουσιάστηκε ο Λυαίος, ένας άντρας πελώριος, ύψος τρία μέτρα, γίγαντας γυμνασμένος. Ήταν θηρίο, με δύναμη τεραστία, και άπειλουσε τον κόσμο όλο. Αυτός ο βάρβαρος βλαστημούσε το Χριστό, και κανείς δεν τολμούσε να τον πειράξη. Όπως το λιοντάρι, όταν ξεφύγη από το κλουβί του, το τρέμουν όλοι και κρύβονται απ' το φόβο, έτσι και όταν παρουσιάστηκε ο Λυαίος τρομοκράτησε όλους τους άθλητάς και δεν τολμούσε κανένας να ξεμυτίση και να βγή μπροστά του. Ο Νέστωρ όμως, παιδί 17 χρονών, είπε· Εγώ θα πολεμήσω το Λυαίο, και θα το νικήσω!

Ματαιώς του έλεγαν· Τί σκέπτεσαι να κάνης εκεί; το θάνατό σου θέλεις; αυτός έγινε θηρίο ολόκληρο· ποιός μπορεί να τὰ βάλη μαζί του;... Ο Νέστωρ πήγε στο κελλί του δασκάλου του, του αγίου Δημητρίου, που ήταν δεμένος μέσα στη φυλακή για την πίστι του Χριστού, γονάτισε μπροστά του και

ζήτησε την προσευχή του. Ο άγιος Δημήτριος τον σταύρωσε, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος, και του είπε τα εξής περίφημα λόγια. «Και Λυαίον νικήσεις και υπέρ Χριστού μαρτυρήσεις» • παιδί μου, του λέει, και το Λυαίο θα νικήσης και για το Χριστό θα μαρτυρήσης. Πράγματι ο Νέστωρ πήγε στο στάδιο και σε λίγο δόθηκε το σύνθημα ν' αρχίση η μάχη. Μόλις τον είδε ο Λυαίος γέλασε· θεώρησε παιχνίδι το να παλέψη μαζί του. Αλλά ο Νέστωρ, γεμάτος θάρρος, έκανε το σημείο του σταυρού, φώναξε «Θεέ του Δημητρίου, βοήθει μοι» και με μια άστραπιαία κίνησι χτύπησε το γίγαντα, τον έρριξε κάτω, και τον νίκησε.

Ο βασιλιάς Μαξιμιανός στενοχωρήθηκε για την ήττα του Λυαίου από ένα Χριστιανό, ωργίστηκε πολύ κατά του νεαρού νικητού. Δεν θέλησε να παραδεχθί το θαυμαστό αποτέλεσμα και διέταξε να θανατώσουν το Νέστορα. Έτσι ο Νέστωρ, όπως προέβλεψε οδιδάσκαλός του, μαρτύρησε για το Χριστό. Και ο άγιος Δημήτριος; Το τέλος του ήταν επίσης μαρτυρικό.

Όπως μαρτύρησε ο Νέστωρ, μαρτύρησε και αυτός· όχι μόνο με το σώμα του, αλλά και με το αίμα του. Αυτό το «Πιστεύω...», που ακούμε στη θεία λειτουργία, δεν

είναι γραμμένο με μελάνι και με πένα· αυτό το «Πιστεύω...», αδελφοί μου, είναι γραμμένο με το αίμα των μαρτύρων. Αυτό το «Πιστεύω...» το υπέγραψε και ο άγιος Δημήτριος με το αίμα του. Στρατιώτες πήγαν στη φυλακή που βρισκόταν, έβγαλαν τα σπαθιά και, όπως το Χριστό τον κέντησαν και από την άχραντο εκείνη πλευρά βγήκε «αίμα και ύδωρ» (Ιω. 19,34), έτσι κέντησαν και αυτόν, και από την πλευρά του Δημητρίου βγήκε μύρο, μύρο άθνατο.

Αυτός είναι με λίγα λόγια, αγαπητοί μου, όβιος του αγίου Δημητρίου, που όλες οι χώρες και πολιτείες, από το Δούναβι μέχρι την Κρήτη κι από την Κέρκυρα μέχρι την Κύπρο, και πέρα στην Αυστραλία και την Αμερική, παντού, τιμούν το όνομά του.

Μεγάλος άγιος. Εκεί που έθαψαν τον άγιο Δημήτριο στη Θεσσαλονίκη—δεν είναι παραμύθι—χιλιάδες κόσμος πήγαινε στον τάφο του, γυναίκες και άντρες, χήρες και όρφανά, φτωχοί και άρρωστοι, άνθρωποι που τους είχαν απελπίσει οι γιατροί και τα φάρμακα του κόσμου τούτου. Και όλοι γίνονταν καλά.

Χιλιάδες θαύματα έκανε και εξακολουθεί να κάνει ο άγιος Δημήτριος. Αλλά το πιο μεγάλο θαύμα έγινε στις ημέρες μας. Πόσα χρόνια τώρα πέρασαν; Στην εκκλησία του την αγία είχαν μπη οι Τούρκοι και τήνεϊχαν κάνει τζαμί· ο χότζας ανέβαινε και έλεγε «Αλλάχ αλλάχ». Πεντακόσια χρόνια ήταν εκεί οι Τούρκοι. Αλλά το 1912, τέτοια αγια μέρα, την ημέρα που έωρταζε ο άγιος, έφυγαν οι Τούρκοι, και αντί για το μισοφέγγαρο, που είχαν στο τζαμί, ύψώθηκε η γαλανή σημαία, ήσημαία του σταυρού. Τέτοια αγια μέρα ή Τουρκία δεν είχε πιά θέσι στην πόλη την αγία, τη Θεσσαλονίκη. Τέτοια αγια μέρα τα παιδιά της πατρίδος μας, με τη φωνή του Νέστορα «Θεέ του Δημητρίου, βοήθει μας», οι νέοι Νέστορες που πίστευαν στο Θεό, νίκησαν το Λυαίο της Ανατολής. Γιατί Λυαίος ήταν ο Τούρκος, και εξακολουθεί να είναι. Και σήμερα στα Βαλκάνια, ο Λυαίος πάλι βγήκε. Και τον υποστηρίζουν δυστυχώς οι μεγάλοι. Κ' έμεϊς; Ω Θεέ του Δημητρίου, βοήθει ημίν!

Είμαστε μικροί και άσημαντοι, περιφρονημένοι Νέστορες. Άλλ' αυτοί οι μικροί και άσημαντοι, αν είμαστε άνθρωποι του Θεού, άνθρωποι πιστοί, θα δώση πάλι ο Κύριος να νικήσουμε το σύγχρονο Λυαίο, για μια ακόμη φορά. Και τότε και τα βουνά και τα λαγκάδια μας και οι νεκροί μας και οι τάφοι των προγόνων μας θα φωνάξουν «Και Λυαίον νικήσεις και υπέρ Χριστού μαρτυρήσεις» • άμήν.

(†) επίσκοπος Αύγουστίνος-Ομιλία, στον ι. ναό Αγ. Δημητρίου Κ. Καλλινίκης - Φλωρίνης την 26-10-1976.

Να ρωτήσουμε εμείς τι;

Τα αναρτώμενα πάνω τα λένε όλα. Θα βρεθεί όμως κάποιος από τις αρχές να ρωτήσει το δεσπότη που βρήκε τόσα εκατομμύρια;

ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ;

Πολλοί σκεπτόμενοι χριστιανοί, που δε θα ήθελαν με κανένα τρόπο να συγκαταλέγονται στο χώρο της εκκλησίας σαν άλογα πρόβατα αγόμενα και φερόμενα από αναξίπιστους ποιμένες και πνευματικούς, συνεχώς μας ερωτούν αν ο δεσπότης Λάρισας Ιγνάτιος είναι **Κανονικός** και **νόμιμος** μητροπολίτης. Και η αμφιβολία τους αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι οι πνευματικοί τους καθοδηγητές άλλα τους έλεγαν παλαιότερα και άλλα τώρα. Αρχικά βεβαίως τα ακροατήριά τους για την παράνομη και αντικανονική εισπήδηση του Ιγνατίου, στη Μητρόπολη Λάρισας, παρουσιάζοντας μάλιστα αγιογραφικό, πατερικό και Κανονικό δεκάλογο επιχειρημάτων. Τελευταία όμως, διαγράφοντας τα όσα στο παρελθόν διεκήρυτταν, τους βλέπουμε να εναγκαλιζονται τον Ιγνάτιο, να κάμπτουν δουλικά την οσφύν και να τον προσκαλούν στις αίθουσες κηρυγμάτων να τους κάνει αγιασμούς και κηρύγματα μετανοίας και υπακοής στους Ιερούς Κανόνες της εκκλησίας επικαλούμενος μάλιστα τους διωχθέντες, από συνεπισκόπους, πατέρες της εκκλησίας. Τί ειρωνεία να μιλάει για αγάπη, συγχώρηση και μετάνοια ο εκθρονισμένος τον μακαριστό Θεολόγο, ο παύσας του κηρυκτικού έργου τον μ. π. Αθανάσιο Μυτιληναίο, ο καθαιρέσας τον ασκητή ιερομόναχο π. Ευθύμιο Τρικαμηνά, ο διώκων τους Αγωνιζόμενους χριστιανούς, ο αθεράπευτα αμετανόητος!

Ακόμη πιο οικτρό καταντάει το θέμα των παράξενων αυτών σχέσεων – σχέσεων προβάτου και λύκου – δεδομένου ότι οι διοικούντες τις θρησκευτικές οργανώσεις (τοπικές τουλάχιστον) είναι γνώστες του βιογραφικού του κ. Ιγνατίου και παρ' όλα αυτά έσπευσαν να κλίνουν γόνυ στον προβατόσχημο λύκο (οι χαρακτηρισμοί της Αγ. Γραφής) πείθοντας τη συνειδησή τους ότι πέρα από τον καιροσκοπισμό του Ιγνατίου κάτι θα μείνει και για την Οργάνωση.

Με βάση το σκεπτικό αυτό – και με ελαφρά συνείδηση – ανταλλάσσουν επισκέψεις και συνεργασίες, γεμάτες φαρισσαϊσμό και υποκρισία, συνοδευόμενες με ένα μόνιμο ψευτοχαμόγελο και υποκλίσεις ευσεβείας, θυμίζοντάς μας το καταπληκτικό ποίημα του Γ. Σουρή «ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ» που μας λέει: «Ο ένας τον άλλον περιγελά με ψευδοδιαχύσεις...», αλλά και τον ιερέα με τον λευίτη της παραβολής του «καλού Σαμαρίτη» οι οποίοι ιδόντες τον ομοεθνή τους ημίθανη αντιπαρήλθον.

Δεν συμβιβάζονται, αγαπητοί «σκεπτόμενοι χριστιανοί», όλα αυτά που αναφέραμε παραπάνω γι' αυτό μαζί με σας ρωτάμε κι εμείς τους «αδελφούς» των οργανώσεων να μας απαντήσουν μια και είναι ερμηνευτές των Γραφών.

Η εκλογή, η χειροτονία, η ενθρόνιση και η κατάληψη της Ιεράς Μητρόπολης Λάρισας έγινε βάσει των Ιερών Κανόνων και του ιερού Πηδαλίου; Έγιναν νομότυπα, όπως επιτάσσει το σύνταγμα του ελληνικού κράτους και ο Καταστατικός χάρτης της Εκκλησίας της Ελλάδος; Εάν ΝΑΙ, τότε θα πρέπει να σβήσετε από το αγιολόγιο της Εκκλησίας τον Ι. Χρυσόστομο, τον Μ. Αθανάσιο, τον Γρηγόριο Θεολόγο, τον Μάξιμο το Γραικό κ.α. και να κυκλοφορήσετε τον βίο των διωκτών αυτών των πατέρων της Εκκλησίας.

Εάν όμως λέτε ΟΧΙ, τότε σταματήστε αυτό το **αλισβερίσι**, γιατί έχετε σκανδαλίσει εκατοντάδες Λαρισαίους και χιλιάδες σ' όλη την Ελλάδα.

«ΤΟΥΣ ΞΕΓΕΛΑΣΑΜΕ ΚΙ ΑΥΤΟΥΣ»

Κάποτε η Λάρισα δυστύχησε να έχει κάποιο δεσπότη ονόματι Σεραφείμ Ορφανός. Όταν πέθανε, μάθαμε ότι είχε κατακλέψει τη Λάρισα. Οι χριστιανικές αδελφότητες στην αρχή ήταν κουμπωμένες – όπως ήταν και με τον Ιγνάτιο Λάππα. Σιγά, σιγά άρχισαν να τον προσκαλούν σε διάφορες εκδηλώσεις, ομιλίες... Σε κάποια εκδήλωση που παραβρέθηκε, στο τέλος τους μίλησε για «ψυχοφελή πράγματα», και φεύγοντας, σύσσωμο το «φιλόπιστο» ακροατήριο τον ξεπροβόδισε. Μπαίνοντας στο αυτοκίνητο για να φύγει, είπε στον οδηγό: «... **Άντε τους ξεγέλασε κι αυτούς... Τώρα πάμε και στους άλλους...**». Αυτή είναι η συνηθισμένη τακτική των δεσποτάδων! Και δυστυχώς, ενώ τα γνωρίζουν αυτά οι οργανώσεις, κάνουν τον «αφελή» για να κάνουν τη δουλειά τους!!!

Ας μην απορούμε λοιπόν γιατί φθάσαμε εδώ που φθάσαμε.

Η ΠΡΟΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ;

Το κακό παραέγινε. Κάθε Κυριακή και δισκοφορία. Έγινε μάστιγα. Το καινούργιο σλόγκαν μεταξύ ιερέων και επιτρόπων είναι: **«δώστε και σώστε»**. Δεν προλαβαίνουν οι δύστυχοι να ανασάνουν και νέα εγκύκλιος καταφθάνει για δίσκο.

Τελευταία έλεγε: Δώστε για το γηροκομείο, γιατί έχει μεγάλη ανάγκη – φιλοξενεί 15 γέροντες.

Ανάστατα τα εκκλησιαστικά συμβούλια ρωτούν: Αφού το γηροκομείο εισπράττει τις συντάξεις των γερόντων, τις δωρεές συμπολιτών μας και παράλληλα προς το αντίτιμο των λειτουργιών και άλλων μυστηρίων, που δεν είναι και λίγα, αφήνουν και για το γηροκομείο χρήματα, τρόφιμα κ.ά.

Μα δεν είναι μόνο αυτά. Η φράση του δεσπότη: «Η μεγάλη δωρήτρια – κτήτορας του γηροκομείου – μας προίκισε...» τί άλλο σημαίνει απ' το ότι το κατέστησε οικονομικώς ανεξάρτητο;

Και ρωτούμε: Αφού **«η προίκα»** καλύπτει τις ανάγκες του ιδρύματος προς τί οι συνεχείς εγκύκλιοι προς οικονομική ενίσχυση του;

ΝΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΛΗΔΕΣ»

Ακουστήκε από την τηλεόραση πως θα φορολογηθούν τα μαντριά.

Έβγαλαν απ το ταγάρι το κινητό οι τσοπάνηδες και πήραν τηλέφωνο στο βουλευτή τους και με δύο λόγια του είπαν ορθά κοφτά αυτό να μη γίνει γιατί αν ξαναπεράσει απ το χωριό θα τον κλείσουν στη στάνη με τα ζώα.

Και τι βλέπουμε; Πανικόβλητος εκείνος να τρέχει στον υπουργό και παίρνει την διαβεβαίωση ότι οι στάνες θα εξαιρεθούν του φόρου. Είναι εντυπωσιακός ο αριθμός των 111 βουλευτών που τους συμπαραστέκονται.

Οι τσομπάνηδες (προς άρση παρεξηγήσεως και εγώ εκτρέφω ζώα, είμαι ένας απ αυτούς) με ένα σφύριγμα, μια φωνή, ένα κούνημα της γκλίτσας τα ζώα τους υπακούουν όπως και η γραφή λέει «της φωνής του ακούει», βλέπω όμως πως και οι βουλευτές τους ακούν... γιατί είναι ντόμπροι, συνεπείς, λιγόλογοι, μπεσαλήδες.

Ο λόγος τους είναι συμβόλαιο.. Είναι original, αυθεντικοί.. Τους θαυμάζω. Κι αν είναι μόνο 5-10 χιλιάδες άτομα, η αποφασιστικότητα τους και η επιρροή είναι τεράστια.

Τα εκατομμύρια των χριστιανών που βλέπουν την κατάργηση της αργίας της Κυριακής, αντίθετο προς μια εκ των δέκα

εντολών, τι έκαναν.;

Οι ..αερο...κύρηκες ξόδεψαν ώρες πύρινων λόγων, ενώ οι τόσοι μπαστούνιαδες της συνόδου της εκκλησίας, υπήρξαν αδύναμοι, παράλυτοι στην παρέμβασή τους. Άφωνοι σαν τον Ζαχαρία απέναντι στους κρατούντες.

Η ροζιασμένη γκλίτσα του ορεσίβιου τσοπάνη πιο ισχυρή από τις επίχρυσες, διακοσμημένες πατερίτσες, Ο αυθεντικός λόγος χλευάζει την ευγένεια την αποφασιστικότητα(;) των λαλίστατων imitations χριστιανούληδων.

Ακόμη και οι άνθρωποι –βουλευτές δεν τους παίρνουν στα σοβαρά, δεν τους πιστεύουν...

Είναι δυνατόν βλέποντας πως 5-10 χιλιάδες χτυπώντας την γκλίτσα πάνω στο βουνό να εισακούονται και τα εκατομμύρια των «χριστιανών» που είναι σ όλα τα επίπεδα τις εξουσίας να αγνοούνται;

Μπράβο στους μεν ,ντροπή για τους δε.

Ασκληπιάδης

ΝΑ ΓΕΛΑΕΙ Ή ΝΑ ΚΛΑΙΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

Στις 27/10/13 ημέρα Κυριακή ο δεσπότης Ιγνάτιος λειτούργησε προς τιμήν της Παναγίας της Εσφαγμένης. Μετά το «εξαίρετως της Παναγίας...» βγήκε στην Ωραία Πύλη ο Πρωτοσύγκελος και σαν άλλος καρδινάλιος ανακοίνωσε στους πιστούς ότι θα περιαχθεί δίσκος για τις ανάγκες της εκκλησίας καθότι το έργο της «ενοριακής διακονίας» είναι μεγάλο!

Ο κόσμος άνοιξε τα πορτοφόλια να βοηθήσει. Δεν άργησε όμως να πέσει κεραμίδα στο κεφάλι του εκκλησιάσματος, όταν με το «δί' ευχών» ο προϊστάμενος του ναού τίμησε με αργυρό μετάλλιο της Υπεραγίας Θεοτόκου τον δεσπότη Ιγνάτιο για την πατρική αγάπη και συμπαράσταση στο έργο της ενορίας και τον Πρωτοσύγκελο για την αγαθή συνεργασία με τις κυρίες και την αδελφότητα.

Ε, αυτό ήταν. Σοκαρισμένοι οι πιστοί μ' αυτά που είδαν και άκουσαν άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους: **«Εμείς, ρίχνουμε στο δίσκο από το υστέρημά μας για να βοηθήσουμε την ενορία στο φιλόπρωχο έργο της κι αυτοί αγοράζουν και παρασημοφορούν ανίδρωτους ανθρώπους με ασημένιους σταυρούς και εγκόλπια αλληλολιβανιζόμενους; Δεν αντιλαμβάνονται ότι μ' αυτόν τον τρόπο και το φιλόπρωχο ταμείο θα μετράει χάλκινα νομίσματα»;**

Είναι λοιπόν να μην κλαίει κανείς για το κατόντημα αυτό; Γιατί για γέλια δεν είναι.

ΡΩΤΑΜΕ, ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΡΩΤΟΥΝ!

Το προσκύνημα της Παναγίας του Αρμενίου – Αρμενιώτισσας – **με ποιο κανονισμό λειτουργεί;**

Είναι ένα ερώτημα απλών ανθρώπων, ιερέων, εκκλησιαστικών συμβουλίων κ.ά., που δεν θα το υπέβαλαν αν δεν τους αφορούσε άμεσα.

Η ανηλεής οικονομική αφαίμαξη, που έχει επιβάλει η Μητρόπολη σε μικρές και μεγάλες ενορίες, έχει ξεπεράσει κάθε όριο, σε βαθμό

μάλιστα, κι αυτοί, οι πλούσιοι εισπρακτικά νασι, να αδυνατούν να αντιμετωπίσουν τα λειτουργικά τους έξοδα. Η πίεση που ασκείται από τη Μητρόπολη είναι κατάφορα ασφυκτική με αποτέλεσμα, πέραν των ψυχολογικών προβλημάτων, να τους δημιουργούνται και

συνειδησιακά (εφάμαρτα) προβλήματα, όταν ωθούνται να προβούν σε αθέμιτες ενέργειες. Μπροστά σ' αυτή την τραγική κατάσταση, δικαιολογημένα παρατηρούν, ερευνούν, σχολιάζουν και αναρωτιούνται για τα συμβαίνοντα στη Μητρόπολη, όπως και για το προσκύνημα της Παναγίας του Αρμενίου.

Οι πληροφορίες τους αναφέρουν ότι τα έσοδά του πρέπει να **ξεπερνούν ακόμα κι αυτά του Προσκύματος της αγίας Παρασκευής Τεμπών**. Εκατοντάδες τα πραγματοποιούμενα μυστήρια (γάμοι, βαπτίσεις...) αφού εκεί καταφεύγουν πλήθος βοιωτών ιδιαίτερα μετά την απαγόρευση από το δεσπότη Δημητριάδος της τέλεσης δι-

πλών μυστηρίων (γάμων γονέων και στη συνέχεια βαπτίσεις παιδιών των ιδίων ζευγαριών) στη Μητρόπολη του, δεδομένου ότι το εν λόγω προσκύνημα υπάγεται εκκλησιαστικά στη Μητρόπολη Λάρισας. Σ' αυτό λοιπόν γίνονται και δεκάδες ιδιωτικές λειτουργίες, παρακλήσεις... από πιστούς και των δύο Μητροπόλεων. Τα κηρία – μας πληροφορούν – μεταφέρονται με φορηγάκια.

Εδώ παρατηρείται κάτι αξιολόγο: Ο μεν δεσπότης Βόλου προτίμησε να χάσει εισπράξεις μένοντας πιστός σ' αυτό που θεωρούσε απαραίτητο για χριστιανούς, ο δε Ιγνάτιος Λάρισας αποδέχτηκε ευχαρίστως τους εκ Βόλου προστρέχοντας στο Προσκύνημα του

(Παναγίας Αρμενίου) και ως εκ τούτου και τα χρήματα που δεν είναι και λίγα, αλλά πολλά ώστε να αντιμετωπίσει τις όποιες προφασισζόμενες ανάγκες της Μητρόπόλης του, χωρίς να καταντήσε δυνάστης και καταπιεστής των φουκαράδων ώστε να μισηθεί όσο κανείς άλλος.

Μήπως το Υπουργείο Οικονομικών πρέπει να αλλάξει τακτική και η **ΣΔΟΕ να κάνει καμιά βόλτα προς τα 'κει κλειδώνοντας τα πάσης φύσεως παγκάρια για ένα μήνα;** Μήπως πρέπει να ελέγξει τις αποδείξεις – αν κόβονται – τα ποσοστά και τις δηλώσεις που κάνουν;

Για όλα αυτά μας ρωτούν, κι εμείς με τη σειρά μας δημοσιεύουμε τα ερωτήματά τους και τις αγωνίες τους.

Λαμπάδαριος